

AMB MOTIU DEL 8 DE MARÇ OFERIM UNA GRAN PLURALITAT DE VEUS FEMENINES

Dones amb doble jornada

Entre les reivindicacions amb motiu del Dia internacional de la Dona destaca la demanda de més corresponsabilitat a l'hora d'assumir les tasques domèstiques

L'arquitecte Eloi Aran explica la reforma de l'església del Col·legi Lestonnac de Barcelona

P 16-17

Pensant-ho millor

Que els vostres cors s'asserenin

Fa massa temps que vivim dins una incertesa i un cert neguit que crec que no és bo que es cronifiqui dins el cor. La situació social i política del nostre voltant no ajuda a aquella mena d'estabilitat interior que pacifica i ens facilita de veure les coses amb mesura i equilibri. Han passat moltes coses —massa— que ens han trasbalsat, que ens han ferit i que encara estan sense resoldre, i han augmentat aquesta sensació d'incertesa que apuntàvem abans. Aquestes ratlles no volen ser apologia ni crítica de cap opció ideològica. Totes, ens agradin més o menys, deuen tenir un cert punt de veritat i un cert punt de ceguesa. I totes mereixen respecte.

Volent mirar les coses des d'una certa llunyania freda, el que sí que em preocupa és que fem d'aquesta incertesa el nostre centre, que sigui no «un» dels temes sinó «el» tema de les nostres converses o activitats. Perquè el centre de la nostra vida de cristians no és la política —com tampoc ho han de ser altres realitats— sinó Déu. I Jesucrist el seu Fill. I, després, des d'Ell, des del seu exemple evangèlic, mirar de tractar i de donar resposta a aquesta realitat que ens preocupa i a tantes altres que ens

envolten.

Malgrat que sigui traient-la del seu context, tots aquests mesos de certa tensió m'ha vingut al cap un cop i un altre aquella frase de Jesús: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu només en Déu, confieu en mi» (Jn 14,1). I té raó! Ell és aquella roca ferma que no trontolla, aquell qui no falla, aquell que té una paraula justa i adient, aquell que diu sí quan és sí i no quan és no. Amb Jesús no calen les ambigüitats ni les estratègies, tot és molt més pur i molt més clar del que normalment fem nosaltres. I tenint Jesús com a centre, els cors s'arriben a asserenar i potser serà més fàcil oferir respostes pacificades interiorment.

No es tracta de trivialitzar res ni de treure-li la importància que té, però —essent conscient que segurament estem vivint un moment històric— cal asserenar els cors i recuperar el valor d'altres coses totalment imprescindibles i que poden quedar relegades a un segon pla. Són les coses que ens fan viure, les del dia a dia, les que ens fan caminar plegats, les que ens uneixen, les que ens fan més germans i més humans. Mirem de recuperar-les i mirem, sobretot, que els nostres cors s'asserenin...

Natàlia Aldana

Monestir Sant Benet de Montserrat

La setmana en tuits

Saji Assi @assi_saji

Periodista de la RAI

L'església del Sant Sepulcre per primera vegada en la història ha tancat les seves portes indefinidament per protestar contra els nous impostos imposats per Israel

Carme Soriano @Carme_Soriano

Treballadora social

Un any més, tot un èxit la #MagicLine. Felix de participar amb els companys de la @FundacioMambre

Núria Martínez @nuria_marfe

Vicepresidenta d'Esplais MCECC

Moltes felicitats @JusticiaiPau per aquests 50 anys semblant Justícia i Pau per una societat millor! #utopiesquenohoson

Carles Puigdemont @KRLS

President de la Generalitat de Catalunya

#SantDaniel, el seu monestir, el seu paisatge, la seva natura, la seva llum... és l'ànima de Girona. Moltes gràcies @QuimMasferrer i tot l'equip d'@elforasterTV3 per un programa exquisit

Eulàlia Reguant Cura @aramateix

Regidora de l'Ajuntament de Barcelona

6 euros bruts l'hora, el sou dels llocs de treball que es contracten a Barcelona pel Mobile World Congress

Valentina Alazraki @valealazraki

Corresponsal de Noticieras Televisa al Vaticà

Només els que vivim a Roma sabem que n'hi ha prou amb una mica de neu perquè la ciutat es paralitzi i sembli una ciutat fantasma

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 5 de març del 1970: ratificat per 43 estats, entra en vigor el Tractat de no-proliferaçió d'armes nuclears.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest mes de març farà vuit anys de l'esclat de la guerra civil a Síria. L'enfrontament entre les múltiples faccions ha provocat uns 400.000 morts, 5 milions de refugiats i 7 milions de desplaçats interns. Pel que fa a les comunitats cristianes, han estat delmades a les zones que han caigut sota control dels islamistes. Malgrat les darreres treves i les crides a la pau, entre elles la de l'Església, la violència continua i les darreres setmanes els morts es compten per centenars.

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

Càritas activa

El programa *La Veu de Càritas* ofereix cada dilluns, de 20 a 21 h, una estona de ràdio sobre l'acció caritativa de l'Església en les seves diverses expressions. El 19 de febrer, el responsable de publicacions i notes de premsa de Càritas diocesana de Barcelona, Jordi Julià, avançava una dada que es feia pública uns dies després: que ja són 3.000 les persones que han trobat feina gràcies al projecte «Feina amb cor», des que es va posar en marxa a finals del 2013.

D'altra banda, el 26 de febrer, la treballadora de Càritas Lleida Anna Mateus explicava la feina que s'està començant a fer en aquesta diòcesi per implicar més els joves, dins les comunitats cristianes, en l'acció de l'entitat. A la capital del Segrià, a més, es prepara ja la Trobada de Càritas Catalunya, programada per al dissabte 14 d'abril. Milers de voluntaris són especialment convocats per a un dia de festa i de compartir experiències, amb testimonis i la presència de bisbes, directors i col·laboradors de les Càritas diocesanes, així com molta gent compromesa. Serà a la Fira dels Camps Elisís de Lleida.

Editorial

La dona, protagonista

La dona és protagonista en aquest número de *Catalunya Cristiana*. Llevat dels col·laboradors habituals, tots els altres són dones. El setmanari reflecteix una evidència fàcilment constatable: la presència majoritària de la dona en l'Església. Molts ens planyem que aquesta major presència, que no és d'ara, no hagi tingut una correspondència proporcional amb els llocs de responsabilitat eclesial que se'ls confia. Aquesta és una tendència que va canviant lentament però que encara ha de vèncer moltes inèrcies.

Pau VI va declarar doctores de l'Església les primeres dones: Teresa de Jesús i Caterina de Siena (1970). Joan Pau II hi afegí Teresa de Lisieux (1997), i Benet XVI Hildegarda de Bingen (2012). Aquell mateix any, sota el pontificat del papa Ratzinger, *L'Osservatore Romano* va

llançar un suplement: *Donne, Chiesa, Mondo* (dona, església, món) que continua en l'actualitat i que ha tractat temes tan interessants com *Dona i ciència, El poder simbòlic del cos de la dona, La dona i l'islam, Ortodoxes, protestants*, etc. El dirigeix Lucetta Scaraffia, professora d'Història contemporània a la Universitat La Sapienza de Roma, que s'ha ocupat especialment de la història de les dones i la història religiosa, amb una especial atenció a les peculiaritats de la religiositat femenina. Scaraffia ha explicat que el papa Francesc sap parlar a les dones, no les tem, les mira als ulls i les escolta. Francesc va felicitar personalment Lucetta pels temes de fons que aborda en aquest suplement. Cada mes el publica en castellà *Vida Nueva*. Carme Munté, cap de redacció del nostre setmanari, recull les opinions de Scaraffia en

aquest número. La bibliografia recent sobre les dones i l'Evangelí és abundant. Destaquem la recent obra d'Enzo Bianchi: *Jesús y las mujeres: una insólita visión del mundo femenino a través de las palabras de Jesús*. Bianchi és assagista, monjo laic, prior de la comunitat de Bose que compta amb prop de noranta membres entre germans i germanes de sis nacionalitats. Subratllem també el llibre *Una Iglesia con rostro de mujer*, de Dolores Jara, carmelita missionera que, resseguint les petjades del beato Francesc Palau, mostra un nou rostre femení de l'Església, fresc i atractiu: la dona amb la seva corporeïtat esdevé un lloc privilegiat per expressar el misteri de l'Església comunitat. També entre nosaltres les dones van assumint responsabilitats eclesials a les cúries diocesanes, en delegacions, en moviments i al capdavant de parròquies sense preveres, però cal encara una conversió a totes les instàncies. Un altre motiu de reflexió quaresmal.

La redacció us proposa

Nous diaques

Quatre homes casats reben el sagrament de l'orde a Terrassa
P 9

Privació de llibertat

Esther Giménez-Salinas reflexiona sobre la presó preventiva
P 15

Projectes en femení

El Centre de Promoció Rural de l'Equador dona protagonisme a les dones
P 12

Una Passió del segle XXI

La Selva del Camp presenta una obra escrita per David Jou i Mirabent
P 27

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

El repte de ser bones persones

De ple en la Quaresma, temps de necessària renovació personal i amb repercussió social, podem proposar-nos arribar a ser més bones persones. No fa gaire, era tot un grup que ho deia i ho veien important per als temps que vivim, on la bondat escasseja —deien— i fa falta que algú s'ho proposi en ferm. De Jesús es diu que «va passar fent el bé» i és ell mateix qui ens convida que siguem «bons del tot» com ho és Déu, el nostre Pare del cel. No és de cap manera aquesta —la bondat— una qualitat dels febles, més aviat avui l'hem de considerar com allò que caracteritza els forts, els qui han fet de la seva vida una ferma entrega per escampar el bé a tot arreu. L'Evangelí ens mostra el camí. Cal aprendre'!

M'agrada molt com ho diu el papa Francesc: «El bé sempre tendeix a comunicar-se. Tota experiència autèntica de veritat i de bellesa busca per si mateixa la seva expansió, i qualsevol persona que visqui un profund alliberament adquireix major sensibilitat davant les necessitats dels altres. Comunicant-lo, el bé s'arrela i es desenvolupa. Per això, qui vulgui viure amb dignitat i plenitud no té cap més camí que reconèixer l'altre i buscar el seu bé» (EG 9). Avui, ser bona persona és un repte perquè suposa encarar-se amb l'engany de la vanitat i l'aparença. No és bo de fer enfrontar-se amb l'ambient hostil que tot això crea si un és honrat i vol seguir essent-ho. Tanmateix, el qui és bona persona sap d'on li ve la fortalesa i no té por de presentar-se amb humilitat.

Tots coneixem bones persones, també en coneixem d'altres que s'ho proposen i ho van aconseguint, la qual cosa vol dir que és possible arribar-hi. La veritat és que quan s'arriba a un punt elevat de sinceritat amb un mateix i toques la fibra del que realment val en la vida, apareix el cor senzill i amb ell l'empatia que mira les persones, el món i un mateix amb els ulls de Déu, que són tot amor i bondat. No podem amagar que ho veiem així, i per això ho diem amb la cara ben alta. A més, la «bondat» és un dels «fruits» de l'Esperit que es manifesta allà on la persona ho viu.

Dones, doblement treballadores

La distribució desigual de les tasques domèstiques perjudica l'economia de les dones

Carme Munté

El 8 de març, amb motiu del Dia internacional de la Dona, diferents institucions organitzen vagues, aturades, concentracions i manifestacions per reivindicar els drets de les dones en els diversos àmbits: laboral, social, familiar... Entre d'altres peticions, es demana equiparar sous, eliminar la precarietat, lluitar contra l'assetjament sexual, però també fomentar la corresponsabilitat a la llar entre homes i dones. Aquesta continua sent una tasca pendent que va molt més enllà de la discussió domèstica de qui frega els plats o posa una rentadora: cada vegada que una dona demana una reducció laboral o una excedència per tenir cura de la casa o dels fills està posant les bases de la seva precarització econòmica.

Una de les conclusions de l'estudi *Quantificació econòmica del treball domèstic i de la cura de persones no remunerat a Catalunya* és que «amb una distribució igualitària de les tasques domèstiques les dones podrien obtenir uns ingressos salarials bruts un 25% superiors als actuals». Segons l'estudi, fet el febrer del 2017 per l'Observatori Dona, Empresa i Economia de la Cambra de Comerç de Barcelona, «la distribució desigual de les càrregues domèstiques li costa a cada dona catalana 2.759 euros anuals».

«De mitjana, les dones dediquen el doble de temps que els homes a les tasques domèstiques diàries, amb independència de la seva edat, situació laboral, tipus de llar o nivell d'estudis», explica Carme Poveda, analista econòmica i directora de l'estudi, que afegeix que «aquesta dedicació més gran de les dones representa una pèrdua de temps per treballar i per formar-se, cosa que repercuteix en la seva autonomia econòmica».

En la seva participació al programa *Plusvàlua dones*, de Ràdio Estel, Carme Poveda assegurava que «hi ha una nova pobresa femenina ja que gairebé el 50% de les dones amb fills que viuen en parella, si visquessin soles, serien pobres». I Mireia del Pozo, advocada i directora del programa, afegia que les conseqüències econòmiques per a la dona van més enllà de la vida laboral, ja que acaben repercutint en les pensions.

Una altra conclusió econòmica del mateix estudi és que el PIB del treball domèstic i de cura s'estima en 50.321 milions d'euros l'any 2015. Per tant, si es consideressin les tasques domèstiques, el PIB català s'incrementaria com a mínim un 23,4%. I, en aquest punt, les dones contribueixen el doble que

els homes al valor econòmic del treball domèstic i de cura.

Gairebé una hora més al dia

Comptat i debatut, si sumem el total d'hores dedicades a treball remunerat i no remunerat, la conclusió de l'estudi és que les dones suporten una càrrega de treball de gairebé una hora més al dia que els homes.

I pel que fa a les tasques domèstiques, qui fa què? Les principals són les relacionades amb els àpats, la neteja, el manteniment de la llar, la cura de persones dependents i les compres. Aquestes quatre funcions concentren el 81% del temps total dedicat a la llar i la família, i en totes la dedicació de les dones és força superior a la dels homes. De fet, els homes només tenen més protagonisme en jardineria, atenció dels animals i reparacions.

La situació s'agreuja per a les dones entre 30 i 44 anys, l'etapa en què es tenen els fills petits. És aleshores quan la bretxa entre hores dedicades fora de casa per part dels homes i hores dedicades a feines domèstiques per part de les dones es fa més gran.

Amb tot, l'estudi també aporta dades per a l'esperança, o gairebé. Així, en vuit anys, la dedicació dels homes a les feines de la llar i la família ha augmentat en 23 minuts. Carme Poveda puntualitza amb sorna que «si mantenim aquest ritme haurem

Presència de les dones en llocs de responsabilitat de l'Església

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-Cancellera del bisbat de Solsona

El paper de les dones en l'Església és un tema del qual s'ha parlat molt, sobretot en els últims anys. Es demana, bàsicament, que les dones puguin arribar a tenir càrrecs de responsabilitat. De vegades, de cara a l'opinió pública, pot semblar que les dones dins l'Església estan «excloses» i que el seu rol és només «servicial i humil». Cal dir que el paper de tots els fidels laics dins l'Església és per si mateix servicial i humil, però molt important, sigui quin sigui el seu rol, i que aquests laics són majoritàriament dones. Què fariem sense catequistes, lectores, grups de neteja, acompanyants de malalts, responsables de serveis i entitats...? Per tant totes les tasques són importants i necessàries.

Centrem-nos, però, en alguns dels càrrecs anomenats «de responsabilitat» com ara delegades diocesanes, presidentes d'entitats i càrrecs de la cúria. Suposo que cada diòcesi és diferent, però és veritat que cada vegada són més

les diòcesis que aposten per les dones en «alts càrrecs».

A la diòcesi de Solsona som moltes les dones que tenim un paper de responsabilitat, tant pastoral com de cúria. Hi ha delegades diocesanes, delegades episcopals, treballadores apostòliques, secretària personal del bisbe, ecònoma diocesana, i una servidora secretària general cancellera. També hi ha dones responsables parroquials que porten la gestió d'algunes parròquies.

Crec que cada vegada més els preveres són conscients del gran servei i de les grans capacitats de les dones i molts d'ells demanen consell i ajuda a les dones del seu voltant i d'arreu. Així podem trobar també algunes dones que fan conferències, cursos i xerrades adreçades als mateixos mossens. La Nova Evangelització ha portat, en molts casos, a valorar més la presència de la dona.

El papa Francesc ha ajudat també en tot això ja que ha manifestat diverses vegades la importància de la dona en l'Església. Esperem que en el futur siguin moltes les dones que treballin a l'Església i que ajudin amb la seva tasca a edificar el poble de Déu per construir comunitats vives i missioneres.

Agustí Codinach

Dia internacional de la Dona

d'esperar 40 anys més per aconseguir la igualtat». Ara bé, i aquesta sí que és una dada per a l'esperança: els canvis s'estan produint entre les noves generacions a un ritme més elevat.

Conseqüències en els sectors més vulnerables

La situació encara és més greu per a les dones en risc d'exclusió social. «El fet que recaigui més en elles el treball no remunerat en fa augmentar la situació de precarietat», constata Miriam Feu, cap d'Anàlisi Social i Incidència de Càritas diocesana de Barcelona. «Si han de fer-se càrrec dels fills tenen menys possibilitats de trobar feines que els permetin conciliar els horaris, i si a més, no tenen una xarxa familiar o social de suport, fa que moltes vegades hagin de buscar feines en el treball informal. Això implica que tinguin una major inseguretat en el lloc de treball, que no tinguin dret a prestacions d'atur o d'incapacitat, una jubilació precària en el futur... la situació és encara pitjor en el cas de les mares soles.»

Càritas diocesana de Barcelona s'adapta a les necessitats de les famílies i si convé els paguen cangurs. A més, tenen els espais de guarda, que són un servei d'atenció, socialització i educació per a infants menors de 3 anys, i es troben als mateixos edificis on es desenvolupen els cursos de formació. «Així, mentre els pares i mares realitzen els cursos d'aprenentatge de la llengua, competències

CARME POVEDA

Cambra de Comerç de Barcelona

«Gairebé el 50% de les dones amb fills que viuen en parella, si visquessin soles, serien pobres»

MIRIAM FEU

Càritas diocesana de Barcelona

«Un dels aspectes que abordem és que el treball no remunerat recaigui de manera més igualitària entre els membres de la família»

MARIBEL POU

Moviment de Cristians de Pobles i Comarques

«La dona d'àmbit rural té un plus afegit de desigualtat perquè s'hi suma el fet de viure apartada dels espais urbans»

laborals, habilitats personals o oficis bàsics, els nens i nenes es queden a l'espai de cangur a cura d'un professional i persones voluntàries», explica Miriam Feu. «També treballem amb les famílies de forma integral en diversos projectes i un dels aspectes que abordem és que el treball no remunerat recaigui de manera més igualitària entre els membres de la família.»

De la seva banda, Maribel Pou, membre del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya, afirma que «la dona en l'àmbit rural té un plus afegit de desigualtat perquè, a tota la situació complexa i descompensada de la vida i del treball femení, s'hi suma el fet de viure apartada dels espais urbans, més facilitadors del contacte i l'organització en comú per a la defensa dels propis drets».

El 2007 l'Assemblea de Nacions Unides va establir el Dia Internacional de la Dona Rural i aquest fet, segons Maribel Pou, «deixa palesa la manca de visibilitat d'aquesta dona i del seu treball». I prossegueix: «Tot i que hi ha presència d'empresàries femenines, la dona consta molt poc com a treballadora activa», mentre que «el seu treball engloba la dedicació a l'estructura familiar i moltes tasques que voregen i relacionen l'hàbitat amb l'activitat d'aquest sector primari i, actualment també, amb el manteniment, atenció i cura d'espais diversificats propis del sector terciari, com poden ser les cases rurals».

Aquest 8 de març, pengem el davantal!

Èrika Fabregat

Secretària de la Delegació de Pastoral Obrera de Barcelona

Marta, Fàtima, Laia, Núria, Isabel, Maria, Sara... noms, rostres,

vides. Vides de dones plenes de lluites, d'esforços, d'esperances...

El proper 8 de març, Jornada Mundial de la Dona treballadora, recordarem aquelles 129 dones obreres de la fàbrica tèxtil Cotton que van morir cremades quan lluitaven i reivindicaven unes condicions de treball més humanes, més segures i salubres al seu lloc de treball. Això va passar el 1908 a Nova York. Avui, al 2018, i arreu del món, les dones encara estem compromeses en aquesta lluita.

Són molts els passos que anem fent, moltes les lluites guanyades. Però aquest despertar de les dones encara no s'atura. Enguany tenim una fita important. Aquest 8 de març hi ha convocada una vaga feminista. Una vaga que va més enllà del lloc de treball, incloent les cures, el consum i l'activitat estudiantil. Ja que les desigualtats de gènere són presents en totes les dimensions.

Des de la Pastoral Obrera, dones i homes dels moviments i col·lectius cristians i obrers de Catalunya, com a membres de

l'Església i en coherència amb l'actitud de Jesús de Natzaret vers la dona, defendem l'equitat entre els éssers humans i la dignitat com a filles i fills de Déu per damunt del capital i del patriarcat.

Des de la Pastoral Obrera us convidem que, en la mesura del possible, intenteu que aquest 8 de març es visibilitzi aquesta feina que diàriament realitzem les dones però que lamentablement no és valorada. A nivell laboral hi ha convocada una aturada de dues hores, equivalent a les hores de més que treballem les dones. Animeu-vos a fer-la amb altres companyes i companys. I per la vaga de cures, consum i activitat estudiantil, organitzem-nos perquè aquell dia sigui una veritable vaga de dones. És evident que hi ha situacions que no permeten fer-ho, si és així, us animem que aquell dia pengeu el davantal en un lloc ben visible (la finestra, el balcó...).

Sumar-nos a la vaga és també manifestar la nostra solidaritat amb les dones que pateixen injustícia i proclamar el nostre compromís en la transformació del món, per fer real el Regne de Déu; una societat lliure, justa i pacífica a l'estil de Jesús de Natzaret.

Per les que van ser, per nosaltres, per les que vindran... aquest 8 de març, pengem totes el davantal!

Per a més informació: vagafeminista.cat

El rol femení en els orígens del cristianisme

Lucetta Scaraffia és la directora del suplement femení de «L'Osservatore Romano»

Carme Munté

Guiant-nos només pel títol del darrer llibre de la historiadora i periodista Lucetta Scaraffia, *Desde el último banco: las mujeres en la Iglesia* (PPC Editorial), podem pensar que això de «l'últim banc» deu tractar-se més aviat d'una metàfora. Ara bé, si ens aturem a llegir el llibre o bé tenim la fortuna d'escoltar la mateixa Lucetta Scaraffia explicant les vivències personals del recent Sínode dedicat a la Família, ens adonem que no es tracta pas d'una metàfora, sinó que «l'últim banc» és el que va ocupar ella, literalment, a l'aula sinodal. «En el meu grup de treball un cardenal em va fer callar i em va dir que parlaria quan ell considerés que tenia alguna cosa interessant a dir», relata Lucetta Scaraffia durant la seva darrera visita a Barcelona. Va assistir a una sessió del Seminari Comunicació i Religió de la Fundació Joan Maragall i a una classe magistral del diploma d'especialització universitària en Comunicació i Religió a l'Era Digital (Facultat de Comunicació Blanquerna).

Aquesta historiadora i periodista italiana, que el proper mes de juny farà 70 anys, és una abanderada de la teologia feminista que clama perquè la dona en l'Església no ocupi el darrer banc, sinó que s'assegui de costat amb els homes. Per això no dubta a parlar de «clericalisme masclista de l'Església» i fins i tot s'atreveix a dir que «els homes en l'Església tenen por de les dones que pensen».

Sens dubte que molts homes de l'Església tenen por de Lucetta Scaraffia, però també n'hi ha molts altres que hi confien. Sense anar més lluny, dirigeix el suplement femení de *L'Osservatore Romano*, un projecte periodístic que va comptar amb l'impuls del director, Giovanni Maria Vian, i l'aval de Benet XVI, i que ara és sostingut per Francesc. Explica Lucetta Scaraffia que la revista mensual *Donne, Chiesa, Mondo* s'hauria tancat si no ho hagués evitat el mateix papa Francesc. I això que, segons aquesta feminista catòlica italiana, Jorge Mario Bergoglio no va entrar per a les dones amb gaire bon peu.

De solterones a l'estudi del diaconat femení

El 8 de maig del 2013 el papa Francesc va reunir amb unes 900 religioses de la Unió Internacional de Superiores Generals i els va adreçar una homília en què va dir que «una consagrada és mare i no una solterona». Segons Lucetta Scaraffia la referència de «solterona» no va ser gaire ben rebuda per les superiors generals. És més: perquè amb els superiors generals el Papa mantenia un diàleg i en canvi a les dones els adreçava una homília?

Fruit d'aquesta experiència alguna cosa va canviar i, al cap de quatre anys, en la següent trobada amb les superiors generals el papa Francesc ja va mantenir-hi un col·loqui i, fins i tot, va donar sortida al seu suggeriment

Consell de redacció amb Lucetta Scaraffia al capdavant (a la dreta de la imatge).

«En el meu grup de treball un cardenal em va fer callar i em va dir que parlaria quan ell considerés que tenia alguna cosa interessant a dir»

de crear una comissió que estudiés el diaconat femení. Una realitat aquesta que, segons Scaraffia, no fructificarà, ja que hi ha el temor que es confongui el diaconat femení com un pas previ

al sacerdoti. «El papa Francesc ha buscat respondre al problema de la dona des d'un punt de vista molt profund i teològic, i no com una concessió a la modernitat. Per això ha volgut retrobar el rol femení en l'origen mateix del cristianisme», exposa Lucetta Scaraffia. Perquè és en la tradició de l'Església on es troba el paper important i decisiu de les dones, començant per la mateixa Maria, mare de Jesús. D'aquí que un dels aspectes que Scaraffia destaquï del pontificat de Francesc sigui l'equiparació de la festa litúrgica de Maria Magdalena a la dels altres apòstols. «S'ha acceptat que va ser la primera evangelitzadora, com els altres apòstols.» Un segon pas important

del pontificat del papa Francesc va arribar al final del Jubileu de la Misericòrdia, amb la decisió de prolongar la concessió als capellans de confessar el pecat de l'avortament, que fins aleshores només estava reservada als bisbes i als capellans per ells designats.

Tot plegat són signes que permeten albirar el futur amb esperança. Com en el seu moment va ser autènticament revolucionari el fet que Pau VI declarés santa Caterina de Siena i santa Teresa d'Àvila com les primeres doctores de l'Església. Després van venir santa Teresina de l'Infant Jesús (Joan Pau II) i, finalment, Hildegarda de Bingen (Benet XVI). Qui sap si Francesc reconeixerà una nova doctora de l'Església?

Els homes no llegeixen «Donne, Chiesa, Mondo»

Quan el papa Benet XVI va atendre la proposta de publicar un suplement femení a *L'Osservatore Romano* de seguida la va aprovar. Això sí: els continguts havien de ser intel·ligents, fets per i per a dones intel·ligents; res d'aspectes superficials que solen acompanyar altres revistes femenines. Al consell de redacció, dirigit per la historiadora i periodista Lucetta Scaraffia, hi ha catòliques, així com dones d'altres religions, agnòstiques o no creients. Dones també d'altres confessions que, en part, ja col·laboraven i ara col·laboren de forma assídua a *L'Osservatore Romano*.

El suplement *Donne, Chiesa, Mondo* es va començar a publicar el

31 de maig del 2012 i va ser tan ben rebut que va incrementar el nombre de pàgines i va acabar esdevenint un magazine que ara es pot comprar de forma individual. En castellà s'encarta a la revista *Vida Nueva*.

I malgrat que Scaraffia reconeix que molts homes no el llegeixen, el cert és que ha contribuït a crear en les dones, especialment les religioses, la consciència de la seva importància dins de l'Església. Tots els números són monogràfics i actualment s'aborda, per exemple, la realitat de la dona a l'islam.

Quan es tracta de posar un exemple del poc reconeixement de la dona en l'Església, a Lucetta Scaraffia li agrada citar un monogràfic

titulat *En canvi, l'ha escrit una dona*. L'especial feia un repàs d'obres atribuïdes a homes però que en realitat van ser escrites per dones. És el cas de *L'abandonament a la Providència Divina*: l'obra espiritual més important del segle XVIII francès, redactada cap al 1740 i publicada el 1861. Sempre s'havia atribuït al jesuïta Jean-Pierre de Caussade, però l'historiador Jacques Gagey ha descobert que, en realitat, la va escriure la superiora general del monestir de la Visitació de Nancy, d'on precisament Caussade era capellà i director espiritual. «És una vergonya que l'error encara no hagi estat esmenat», es lamenta Scaraffia.

Els ancians són «braços» del món i de l'Església

Francesc visita la parròquia italiana de Sant Gelasi I Papa

Agències
Ciutat del Vaticà

El diumenge 25 de febrer el Bisbe de Roma va visitar la parròquia de Sant Gelasi I Papa, als suburbis de Roma, on va deixar un missatge en defensa dels ancians, «braços del món i de l'Església». La visita papal va comptar amb moments de pregària, trobades amb joves i gent gran, malalts, pobres i immigrants. Els nens van oferir al Pontífex una bossa plena de cartes i dibuixos en què li explicaven detalls de la vida parroquial.

«Vosaltres sou els braços del món sota les cendres: sota les dificultats, sota les guerres, hi ha aquests braços, braços de fe, braços d'esperança, braços d'alegria amagada», va subratllar Francesc als ancians, i els va demanar que parlessin amb els joves perquè «necessiten la vostra experiència, el foc amagat que hi ha als vostres braços. No ho oblideu: sou braços de Jesús, de la història, del món i de l'Església».

El Papa també es va trobar amb treballadors de Càritas, voluntaris dels bancs farmacèutics i d'aliments, així com amb els pobres que reben aquests serveis. A més, va parlar amb dos joves immigrants de Gàmbia, acollits per la parròquia, abans de confessar alguns fidels.

A la missa hi van participar alguns antics reclusos de Rebibbia, la presó veïna que va visitar Francesc el Dijous Sant del 2015. En una homília improvisada, el Bisbe de Roma va subratllar que Jesús no va ser un «alliberador terrenal», «el camí de Jesús és un altre: Jesús venç a través de la humiliació, de la humiliació de la creu». I va recordar que fins i tot en els moments més durs, Crist «no deixa mai ningú sol».

Al final de la celebració, el rector va agrair a Francesc haver ofert una casa

El Papa va abraçar i va beneir un per un els ancians i malalts.

prefabricada a una família de la comunitat, que va perdre casa seva en un incendi.

Aquell mateix cap de setmana el Papa va rebre la família d'Asia Bibi, cristiana pakistanesa empresonada des del 2009 acusada d'haver insultat el profeta Mahoma. En el marc de la iniciativa d'Ajuda a l'Església Necessitada d'il·luminar de vermell el Colosseu en record dels màrtirs cristians, Francesc es va reunir amb el marit d'Asia Bibi i amb la seva filla. A més, també va rebre una jove nigeriana que havia estat segrestada per Boko Haram.

El diumenge, durant el res de l'Àngelus, el Papa no va oblidar la tragèdia de Síria i va demanar «la fi immediata de la violència» perquè «no es pot combatre el mal amb un altre mal».

PAPA FRANCESC
«Els joves necessiten la vostra experiència, el foc amagat que hi ha als vostres braços»

Jornada Mundial de la Joventut

D'altra banda, el Vaticà ha presentat el missatge del Pontífex als joves per a la XXIII Jornada Mundial de la Joventut 2018 (celebrada a escala diocesana el Diumenge de Rams), que té com a tema: *No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia* (Lc 1,30). Aquest és el segon missatge que Francesc adreça als joves durant el camí de preparació per a la JMJ a Panamà, que tindrà lloc del 22 al 27 de gener del 2019. El Pontífex ha volgut que els joves estiguessin acompanyats per Maria en aquest pelegrinatge espiritual. El missatge complet es pot llegir a la pàgina www.vatican.va.

Terra Santa

Tancat indefinidament el Sant Sepulcre

ACI / Jerusalem

En una «mesura sense precedents», la basílica del Sant Sepulcre de Jerusalem ha estat tancada de manera indefinida pels líders cristians de Terra Santa per protestar contra els «cobraments abusius» que pretén fer l'alcalde de Jerusalem, i contra una llei d'expropiació que discutirà el Parlament, que «sembla ser un intent d'afeblir la presència cristiana». En un comunicat conjunt, els líders que comparteixen l'administració del lloc sant (P. Francesco Patton, Theophilos III i Nourhan Manougian) denuncien «la campanya sistemàtica d'abusos contra les esglésies i els cristians», que ha arribat «al punt àlgid perquè promou un projecte de llei discriminatori i racista que apunta únicament a les propietats de la comunitat cristiana a Terra Santa».

Església en sortida

Agraïts des de la pregària

Esther Borrego Linares

Fa uns mesos vaig viure una experiència que em va fer pensar en la importància de sentir-nos units, recolzats, acompanyats. Sí, són moltes les vegades que sentim que alguna situació ens supera i que la solució no es troba del tot a les nostres mans humanes, ni en el nostre bon fer.

A finals de novembre van operar la meua mare; semblava una operació sense gaire dificultats, almenys això ens havien dit a les visites prèvies, per la qual cosa el dia i l'hora previstos hi vam anar prou tranquils pensant que tot aniria bé. Tanmateix, com que entrar en un quiròfan sol impressionar, sí que la vam encomanar a alguns amics propers. Quina va ser la nostra sorpresa quan en unes hores tot es va complicar i el que semblava senzill i ràpid va passar a ser un motiu d'incertesa considerable. Davant de les persones que ho sabien, responíem

amb la preocupació que vivíem.

Què hi té a veure, això, amb una Església en sortida? Podem pensar que res, però a mi em va fer sentir de seguida molt acompanyada, no només jo, sinó la meua germana i, principalment, la meua mare. Aquests dies que vam estar en atenció i tensió constants per si passava alguna cosa més, vam sentir a la vegada la protecció indubtable que venia de tantes persones que pensaven en ella, alguns pensaven i altres, la majoria, pregaven enviant-nos tota la seva força i amor. Van ser aquests moments els que em van fer veure la força que com a Poble de Déu tenim, ja no només en sentir-nos units, sinó de transformar com podem gestionar les nostres vivències, i sobretot a estar plenament agraïts de tanta generositat que mostra la pregària. I segurament, aquest agraïment és el gran motor de canvi que el món necessita.

Pelegrinatges 18

MADAGASCAR

A la recerca del continent perdut

Del 30 d'abril al 16 de maig

RUTA NABATEA DEL SUD D'ISRAEL

ANTICS TRESORS CRISTIANS.
EPIFANIA ORTODOXA
AL JORDÀ

Del 16 al 23 de juliol

ROMA

Amb audiència Papal

Del 15 al 18 de maig

JAPÓ

Imperi de l'Orient

Del 31 maig al 11 de juny

SUÏSSA

Del 14 al 21 de juny

ÍNDIA

Colors del Rajasthan

Del 13 al 23 d'agost

MARÇ	PELEGRINATGE A ÀVILA	12 al 16
ABRIL	ALBÀNIA Patrimoni iconogràfic del món cristià.	3 al 9
	PELEGRINATGE A XIPRE	11 al 18
	PELEGRINATGE a LOURDES	20 al 22
MAIG	PELEGRINACIÓ a ASTÚRIES I PICOS D'EUROPA	7 al 11
	PELEGRINATGE a FÀTIMA	8 al 10
JUNY	SUÏSSA alpina	14 al 21 juny
JULIOL	BRETANYA I NORMANDIA Fe i patrimoni	21 al 27
AGOST	TERRA SANTA	5 al 12
SETEMBRE	PELEGRINATGE A LA PULLA Pare Pio	
	L'UZBEKISTAN El llegat de Marco Polo	
OCTUBRE	CALCUTA I BUTHAN Del somriure de santa Teresa al País de la Felicitat	
NOVEMBRE	L'IRAN La Pèrsia Bíblica	
	LLUMS DE NADAL A NOVA YORK	
DESEMBRE	Pessebres dels ALPS ITALIANS	

Terrassa

Quatre nous diaques a Terrassa

El bisbe Saiz ordena Paolo Petrolillo, Eduardo Pire, Manuel Abad i Pere Pardo en una concelebració a la catedral egarenca

Ignasi Miranda
Terrassa

La catedral del Sant Esperit de Terrassa va acollir, el diumenge 25 de febrer, una concelebració eucarística en què van ser ordenats quatre nous diaques: Paolo Petrolillo, Eduardo Pire, Manuel Abad i Pere Pardo. Tots són homes casats, pares de família, i s'han compromès per a l'exercici permanent d'aquest ministeri en el primer grau del sagrament de l'orde. Han seguit aquests últims anys itineraris de preparació compartida, a través del grup que dirigeix el prevere Josep Serra, al capdavant de la Comissió del Diaconat que funciona conjuntament a les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

El bisbe Josep-Àngel Saiz, que va presidir la missa, va animar els nous ordenats a «ser, en l'Església i en el món, signe del Crist que va venir a servir, no pas a ser servit». En aquesta línia, va recordar que «el Nou Testament presenta el diaconat com un ideal de servei per al poble de Déu», i va qualificar els diaques de «missatgers de la Paraula de Déu, cosa que comporta creure allò que llegeixen i viure aquest missatge». El prelat, a més, va assegurar que «l'essència del diaconat és el ministeri de la caritat», manifestat en «amor sincer, zel pels pobres i, en definitiva, imitació a Crist servidor».

La litúrgia d'ordenació va ser especialment viscuda, tant pels protagonistes com per les seves famílies i també pels companys candidats que van ser-hi realitzant diversos serveis a l'altar. Els quatre nous diaques van expressar el seu compromís davant del bisbe, amb la promesa d'obediència, i es van prostrar a terra en senyal d'humilitat i pregària, mentre es cantava la Lletania dels sants. Després, la imposició de mans i la pregària expressada pel mateix pastor diocesà van completar el ritu en la seva part central. Aquest moment va donar pas al gest de revestir els nous ministres, amb l'estola en forma diaconal i la dalmàtica a sobre. Finalment, el bisbe va lliurar a cadascun d'ells el Llibre dels Evangelis, per visualitzar la seva missió de proclamar aquesta part fonamental de la Paraula de Déu en les celebracions litúrgiques, i els va donar el bes de pau com a acceptació de la seva col·laboració. L'ordenació es va completar amb la salutació dels altres diaques presents, amb la qual els acollien en l'Orde, i va continuar tot seguit l'Eucaristia.

La missa, amb la catedral de Terrassa plena de gom a gom, va tenir com a concelebrants principals el bisbe auxiliar Salvador Cristau; l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, i el vicari judicial de la diòcesi, Joan Lázaro.

Entre altres preveres, també van participar-hi els vicaris episcopals Fidel Catalán, Joan-Carles Montserrat i Josep Monfort; el secretari general i canceller, Carles Cahuana; el secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, el jesuïta Enric Puig, i el jove capellà Eduardo Pire, ordenat ara fa dos anys i fill d'un dels

«Els diaques són missatgers de la Paraula de Déu, cosa que comporta creure allò que llegeixen i viure aquest missatge»

nous diaques. A més, van actuar com a diaques assistents Josep Anton Clua, Miquel Miras i Alexandre Codinach, als quals es van sumar després, un cop ordenats, Paolo Petrolillo, Eduardo Pire, Manuel Abad i Pere Pardo.

Josep-Àngel Saiz, després de comentar el passatge evangèlic de la Transfiguració com «el gran misteri de la llum de Déu que ajuda a seguir el Mestre», va reivindicar la força de la pregària, que «configura l'estructura fonamental de la nostra fe, alhora que ens ajuda a descobrir la presència de Jesús en la nostra vida». Igualment el bisbe de Terrassa va lligar el servei diaconal a «la litúrgia, l'eficàcia i la gràcia de la qual venen del mateix Crist, no pas de la dignitat del ministre, cosa que fa el diaca més humil». En un altre moment, el prelat va defensar, en forma de crida reforçada als nous ordenats, «una proclamació de la paraula de Déu sense reduccionismes, sense por i sense complexos, perquè no podem retallar la Bona Nova de l'evangeli». Al final de la cerimònia, les salutacions i felicitacions van servir per expressar una alegria compartida per aquests nous fruits vocacionals al servei de l'Església i de la societat.

Moment de la imposició de mans durant la celebració d'ordenació.

Els nous diaques amb els bisbes de Terrassa i el pare abat de Montserrat.

CatalunyaCristiana

L'únic setmanari en català que des de fa 38 anys t'acosta la realitat de l'Església

PODEU OPTAR PER L'EDICIÓ DIGITAL: 90 EUROS L'ANY

Subscriuiu-vos-hi per 135 euros l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana durant un any (52 números)

Edició en català
 Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

Únic pagament de per any
 Xec nominatiu que adjunto
 Dos pagaments semestralment
 Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular _____

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Envieu aquesta butlleta a: CatalunyaCristiana (Departament de Subscripcions) Comtes de Bell-lloc, 67-69 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Sant Feliu de Llobregat

«El Senyor no deixa mai de sorprendre'ns»

Mario Pardo: taxista, vigilant, barber... i diaca

Mario Pardo en una imatge recent.

Celebració de l'ordenació diaconal l'11 de febrer.

Amparo Gómez Olmos

La família de Mario Pardo no és gaire gran: el pare, català, ja és al cel; la mare, manxega, encara viu a Sant Boi, on ha residit la família gairebé tota la vida; el germà petit del Mario està casat i viu a Madrid. Ah! I se sent ben cofoi dels seus dos nebots i un fillol. Nascut en començar el mes d'agost del 1971, després dels estudis d'administratiu ha treballat molt, però mai en aquest camp: vigilant de seguretat, taxista... fins i tot barber, i molt que li ha agradat! Amb tot, en un moment donat, les circumstàncies el porten a plantejar-se si aspira a alguna cosa més a la vida... I seguint aquesta crida interior de Déu s'enceta un camí que l'ha portat, de moment, fins a l'ordenació diaconal de l'11 de febrer passat, a la catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat.

Quin significat té per a tu l'ordenació diaconal?

L'ordenació diaconal té, per a mi, una importància cabdal. És en certa manera com l'acabament d'un procés que va encetar-se amb la meva entrada al Seminari i que s'ha allargat fins ara, tant amb els estudis, com amb les diferents vivències al Seminari i a les diferents parròquies on he col·laborat.

En definitiva, és una fita que marca l'inici d'un altre procés important i que en aquest cas m'ha de portar a un compromís definitiu.

Com vols viure aquesta etapa de diaca? És un trànsit vers el presbiterat o té un valor propi per a tu?

El diaconat no és quelcom transitori. La paraula *diaca* significa «servidor», que és al cap i a la fi l'essencial del ministeri sacerdotal. La *diakonia* és intrínseca al ministeri del sacerdot, el qual mai no deixa de ser diaca, encara que després esdevingui prevere o bisbe, el servei a la comunitat resulta irrenunciable.

Què et va passar a la vida perquè volguessis entrar un dia, ara fa vuit anys, al Seminari?

El Senyor no deixa mai de sorprendre'ns. Quan penses que ja tens en certa manera encaminada la vida, et pot cridar per a aquesta missió tan important que és la de ser sacerdot. Els seus camins són totalment diferents dels nostres i la nostra circumstància personal no ha de ser necessàriament un destorb per arribar a fer la seva voluntat, encara que a nosaltres ens costi d'entendre-ho.

Personalment a mi em va costar molt assumir-ho, però finalment vaig tenir el convenciment que és el que el Senyor em demana. Òbviament, sense

«La *diakonia* és intrínseca al ministeri del sacerdot, el qual mai no deixa de ser diaca»

«Quan penses que tens la vida encaminada, el Senyor et pot cridar per a aquesta missió tan important que és la de ser sacerdot»

«Només desitjo poder estar on més útil pugui ser el meu servei a la comunitat»

l'ajuda de les persones que el mateix Déu va posant al teu camí, esdevé una fita impossible.

Què t'han aportat aquests anys al Seminari?

M'han aportat moltíssim: uns experiències inoblidables, uns amics excel·lents i un seguit de persones que han donat sentit a la meua vida. No canviaria aquests anys de Seminari per res del món, no tinc cap mena de dubte que han estat els millors anys de la meua vida. M'han fet reviure, en certa manera, una segona infantesa i adolescència, en el sentit positiu de la paraula, encara que ja amb quaranta anys a l'esquena, i això penso que no té preu.

Com veus el futur de l'Església i el teu futur a la comunitat cristiana?

El futur a l'Església ara mateix resulta en gran mesura incert, com tot futur. Jo no m'atreveixo a pronosticar res, només crec que haurem d'anar assumint que les coses no han de ser necessàriament similars de com han estat fins ara. Tal vegada haurem de canviar certes percepcions, naturalment res del que és essencial. Personalment només desitjo poder estar on més útil pugui ser el meu servei a la comunitat, per això em poso a la disposició del bisbe i dels altres superiors.

«E stimats fills, que aquest temps sigui per a vosaltres temps de pregària per tal que l'Esperit Sant, a través de la pregària, vingui damunt vostre i us doni la conversió. Obriu els vostres cors i llegiu la Sagrada Escripura a fi que, per mitjà dels testimonis, també vosaltres pugueu ser més a prop de Déu. Fills meus, busqueu sobretot Déu i les coses de Déu i deixeu a la terra les de la terra, perquè Satanàs us atrau a la pols i al pecat. Esteu cridats a la santedat i heu estat creats per al Cel. Per això, busqueu el Cel i les coses celestials. Gràcies per haver respost a la meua crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de febrer del 2018

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»
Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Barcelona

La dona, al centre de la missió

El Centre de Promoció Rural és la contrapart de Mans Unides a l'Equador

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Fa poc ha visitat Catalunya David Zambrano, responsable del Centre de Promoció Rural (CPR), convidat per la delegació de Mans Unides de Barcelona per donar suport a la presentació de la campanya «Comparteix el que importa».

Zambrano és enginyer agrònom i professor de la Universitat Catòlica de Guayaquil. El CPR és el soci local de Mans Unides a l'Equador i fa una feina molt important enfocada a la dona. Aquest enginyer agrònom ens explica que la zona en què es desenvolupa la seva tasca «és un territori rural, sec. Amb un 90% de pobresa pel que fa a les necessitats bàsiques satisfetes; en relació amb la pobresa per renda, se situaria en un 40%».

La feina de CPR se centra en bona part en la dona i la seva problemàtica. «A l'Equador, el 2017, cada 57 hores hi va haver un femicidi. És la punta de l'iceberg de la situació dramàtica i violenta de la dona. Parlem de discriminació, de desigualtat en l'accés als recursos... davant d'aquesta situació Mans Unides fa una aposta decidida per treballar amb la dona. El 80% del que fem va adreçat a la dona», descriu David Zambrano.

És una realitat quotidiana que la dona no té el mateix accés al crèdit que els homes, ni les mateixes possibilitats en el mercat laboral i ni de bon tros en llocs de direcció. «Potenciem les iniciatives econòmiques de les dones perquè tinguin els seus propis ingressos. Ajudant la dona, el que ella guanya ho tradueix en benefici multidimensional: econòmic, social, educatiu, sanitari... cosa que no fa l'home pel profund masclisme que hi impera. Amb la dona es construeix el desenvolupament integral. I promovem que la dona exerceixi els seus drets.»

A l'Equador el masclisme és una cosa sistèmica, reconeix Zambrano, «són les pròpies mares les que formen les noves fornades de masclistes. Trencar el masclisme implica que la dona surti de casa i que l'home es faci corresponsable dins de la llar». És una cosa que s'ha de treballar molt perquè, ens explica el responsable del CPR, «la dificultat principal és canviar una conducta, un hàbit... si volem canviar el masclisme no ho aconseguirem amb una capacitat. Probablement s'aconsegueixi d'una generació a una altra. Per això cal un acompanyament permanent. Els entrebancs rau en com canviar una actitud conformista».

Aquest enginyer equatorià ens comenta que «lluitem en un projecte a mitjà termini amb dones en la producció: com aprofitem els recursos com la canya, el bambú, la fusta... perquè les dones emprenguin. Cerquem qualificar-les amb la capacitat. Que el que

Les dones són les principals beneficiàries dels projectes.

ofereixin sigui de qualitat». Amb aquesta capacitat econòmica d'emprendre de la dona «farem que pugui equilibrar l'exercici de poder, a més de la defensa dels seus drets. Per això estem tan preocupats per enfortir-ne les capacitats. Creiem en les dones, els oferim recursos per capacitar-les, els demanem que demostrin que ho poden fer... volem trobar la millor versió de cada persona».

David Zambrano assegura que «el que ens mou és la formació humanista, l'amor cristià per entregar-nos; si no t'entregues, si no entens que per realitzar-te com a persona t'has de lliurar als altres, no té sentit el que fem».

DAVID ZAMBRANO
«Creiem en les dones, els oferim recursos per capacitar-les, els demanem que demostrin que ho poden fer...»

La filosofia del Centre de Promoció Rural «no es basa en l'assistencialisme, sinó en el fet de compartir, construir junts. Davant de la situació dramàtica oferim esperança». Segons Zambrano, «amb el paternalisme es fa mal a la persona perquè es crea una dependència».

El lema de Mans Unides per aquest any, «Comparteix el que importa», ens recorda, diu el responsable del CPR, «que el que importa és la dignitat de la persona. La persona es troba al centre i aquesta dignitat la té pel simple fet de ser persona. Això ens obliga a fer tots els esforços perquè s'exerceixin els drets perquè aquesta dignitat sigui plena».

Brasil

Les escalabrinianes demanen acollir els migrants veneçolans

Fides / Boa Vista

«L'arribada dels veneçolans al Brasil és un fet social, no pas cap catàstrofe. I s'ha d'afrontar només com un fet social, amb polítiques d'acollida i integració. És sorprenent veure com, davant d'un poble que ve al Brasil a la recerca de menjar i oportunitats de feina per guanyar-se la vida, circulen idees de "camps de refugiats". Això no pot ser cap solució.» Així ho declara la germana Rosita Milesi, missionera

escalabriniana, directora de l'Institut de Migració i Drets Humans, a l'estat brasiler de Roraima. Sobretot perquè ja s'han donat casos d'atacs contra immigrants veneçolans al Brasil.

Les escalabrinianes s'ocupen de l'assistència als migrants i la germana Rosita n'és una de les promotores, juntament amb dues escalabrinianes més, d'activitats per a la creació d'estructures d'acollida i de camins de sensibilització. A l'estat de Roraima, a la frontera

amb Veneçuela i Guyana, hi arriben milers de veneçolans per demanar ajuda, perquè Veneçuela travessa una crisi econòmica i social tan greu que empeny els ciutadans a emigrar.

«El Brasil està cridat a acollir aquest poble i a pensar en una estratègia global —afirma la religiosa—, amb polítiques d'emergència, per garantir llocs d'acollida dignes i una estada regular, i amb altres ajudes que els permetin accedir a la feina i anar a altres estats i ciutats, on puguin viure i treballar amb dignitat.»

Madrid

Amor i consideració per la vida

La Naprotecnologia ajuda matrimonis a aconseguir l'embaràs

Rosa María Jané Chueca
Redacció

Albert Pomar i Laura de Castro són un matrimoni usuari de la Naprotecnologia des del juny del 2016. Aquesta tècnica estudia l'esterilitat o infertilitat en el matrimoni, fa servir tècniques respectuoses amb la naturalesa de l'acte conjugal i del cicle de la dona, ofereix tractaments específics per a l'home i la dona, i assegura una cura integral de la salut general i procreativa. Gràcies a la Naprotecnologia, i després de tres anys i mig d'infertilitat, l'Albert i la Laura han estat pares per primera vegada. La Leire, la seva filla, va néixer a començament de desembre del 2017.

Aquesta parella es va casar el 2013 i des del començament «vam estar oberts a la vida perquè en el nostre projecte de família prevèiem tenir diversos fills», ens expliquen. Però l'embaràs no es produïa. Van començar les visites als metges. Tots dos es van fer proves. A la Laura li van dir que tot estava bé. En el cas de l'Albert, li van detectar un problema que es resolvia amb una petita intervenció quirúrgica. Pocs mesos després de l'operació, la Laura va aconseguir quedar-se en estat, però van perdre el nen amb poques setmanes de gestació.

Va passar un altre any i ni rastre d'embaràs. Els metges els van proposar intentar alguna tècnica de reproducció assistida. «Com a catòlics», ens diu el matrimoni, «no ens vam plantejar mai aquesta possibilitat, teníem clar que aquestes alternatives no eren una opció per a nosaltres perquè no són respectuoses amb la vida i amb la naturalesa de l'acte conjugal. A més, pensem que un fill no és mai un dret dels pares per damunt de tot».

D'altra banda, tampoc no els oferien un diagnòstic més o menys precís del que podia estar causant la infertilitat. «Sense aquest diagnòstic, amb les tècniques de reproducció assistida no sempre s'aconsegueix un embaràs, precisament perquè no s'ha posat remei al problema d'infertilitat subjacent», asseguren l'Albert i la Laura.

Una esperança nova

Davant de la improbabilitat d'aconseguir un embaràs, el matrimoni va deixar els metges i va decidir començar un procés d'adopció. Va ser llavors quan van conèixer un matrimoni usuari de la Naprotecnologia que havia aconseguit l'embaràs. I van contactar amb la doctora M. Victoria Mena, especialista en aquesta tècnica.

«La veritat és que vam començar el procés amb moltes ganes», recorda el matrimoni, «vam sortir d'aquesta consulta amb moltes esperances i amb una il·lusió renovada. En vam sortir sentint que encara podíem lluitar, que encara hi havia coses per fer per

«Vam sortir de la consulta sentint que encara podíem lluitar, que encara hi havia coses per fer per trobar les possibles causes de la nostra infertilitat»

L'Albert i la Laura, amb la seva filla.

El setembre del 2016 va sortir a la llum la pàgina web de la Dra. M. V. Mena, especialista en Naprotecnologia i pionera en l'aplicació d'aquest estudi a Espanya. A l'octubre, *Catalunya Cristiana* publicava un article testimonial de Venancio i Jordina, matrimoni promotor d'aquesta tècnica i que llavors esperaven el seu primer fill, el Marc, que va néixer l'1 de desembre del 2016 després de set anys d'infertilitat.

Des d'aquesta data, la Naprotecnologia s'ha donat a conèixer; la pàgina web inicial s'ha transformat en la web de Naprotecnología España (www.naprotec.es). Actualment hi ha més de 250 matrimonis en estudi i ja s'han aconseguit 60 embarassos. El 8 i 9 de desembre del 2017 va tenir lloc la I Trobada de Naprotecnologia a Espanya i des d'aleshores es fan trobades a moviments, centres d'orientació familiar i parròquies. Més informació: WhatsApp 659 682 327.

trobar les possibles causes de la nostra infertilitat. Sentim que la doctora es prenia seriosament el nostre cas i no ens deia simplement que haviem de deixar temps i esperar».

La Laura i l'Albert van sentir que era el que havien estat buscant tant de temps. Els va sorprendre la gran

implicació, la professionalitat i la proximitat humana de la doctora. «Encara que al final no es pugui aconseguir l'embaràs, perquè això no és mai segur i hi ha casos en què no pot passar, el que sí que s'aconsegueix és un diagnòstic força precís de les causes de la infertilitat, que en molts casos no

s'havia detectat prèviament. Almenys s'aconsegueix donar resposta a aquell angoixant "per què?, què és el que ens passa?, què ens causa la infertilitat?" I creiem que això dona molta tranquil·litat i és un gran alleujament per a la parella.»

Aquest matrimoni creu que la infertilitat «és una mica un tema tabú, la gent no t'ho pregunta perquè no et vol molestar i és veritat que es necessita una empatia especial per entendre el patiment de la infertilitat, t'entén molt millor qui està passant o passa per aquesta experiència. Per això ajuda molt poder compartir la teva experiència amb altres parelles que passin pel mateix».

Fruit de la seva vivència personal, animen «les parelles que estiguin passant per la infertilitat que no es rendeixin, que continuïn lluitant, que si no tenen un diagnòstic determinant que els digui que no poden tenir fills, que intentin aquest camí».

Respecte per a creients i no creients

Redacció / Madrid

La Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, la Conferència Episcopal Espanyola, la Comissió Islàmica d'Espanya i la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya han publicat un comunicat conjunt davant de

les ofenses als sentiments religiosos. En el text, mostren la seva preocupació i tristesa per les ofenses constants i reiterades als sentiments religiosos dels fidels de diferents confessions. Davant d'aquesta situació, demanen respecte mutu per a creients i no creients. Es pot consultar el comunicat complet a www.conferenciaepiscopal.es.

Des del monestir

La decisió de ser el que som

Eleanor Roosevelt deia que «ningú no pot fer-te sentir inferior sense el teu consentiment». No podem donar tant de poder als altres, com perquè siguin capaços d'anul·lar-nos, fer-nos renunciar als nostres somnis o limitar els nostres drets, i molt menys perquè ens robin la decisió de ser el que volem ser.

Arriba el dia de la dona i es multipliquen els actes i les reivindicacions. Una jornada en què es parla del que no tenim, del que no ens deixen, del que ens prenen, del que... És bo reivindicar i gràcies a això hem avançat, però escoltar sempre la mateixa música i moure'ns tots al mateix ritme del que «som i no podem», del que «volem i no ens deixen», del que «aspirem i ens limiten» ens fa perdre'ns la gran riquesa del que som i tenim, del que fem i podem, i del que hem aconseguit per mèrits propis, amb les nostres particularitats

i el nostre segell.

No hem d'esperar que ens donin un paper en la societat, en l'Església o on sigui. Hem d'agafar-lo, exercir-lo, viure'l. I si no ens deixen, no renunciar-hi. Ser capaces de buscar aliances, celebrar la vida, crear complicitats i generar alternatives.

Estic convençuda que homes i dones tenim la mateixa dignitat i que això és indiscutible. Igualment ningú no pot negar que som diferents i que això és una riquesa, i que per això seria un error voler ser idèntics. Les dones tenim unes característiques que enriqueixen la societat i que només nosaltres podem aportar. Igualment, la

nostra missió a l'Església és molt àmplia i va molt més enllà i és molt més rica que la sola lluita per un tipus de ministeri, el sacerdotal.

Celebrar el dia de la dona, l'any 2018, és una oportunitat per continuar teixint un món més just, fratern i solidari; per valorar i reconèixer-nos en allò bo, gran i bell que tenim i podem, i per deixar de dividir-nos els uns contra els altres, fent-nos a la mar, remant tots en la mateixa direcció, que és la que porta a la plena realització de tothom, en un món en què el respecte, la igualtat i la dignitat són el pa nostre de cada dia, perquè cada dia ens hem alimentat del pa de la unitat, el servei i l'amor fratern.

Feliç dia de la dona. Feliç dia de l'hospitalitat. Feliç dia de la família humana en què tots som iguals en dignitat i cadascú és únic i irreplicable en la seva riquesa personal.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa
www.fundacionrosaoriol.org

La sal de la terra

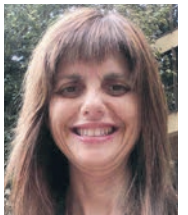
Els robots ens prendran la feina?

La cursa robòtica avança a passes de gegant i el món laboral serà completament diferent de com el coneixem. Els experts diuen que en dues dècades desapareixeran moltes de les feines. Als Estats Units gairebé la meitat de les feines estaran automatitzades i es perdran milions de llocs de treball. De moment, a l'altre cantó de l'Atlàntic ja circulen, amb permís legal i en període de prova, cotxes i tràilers sense conductor. Si els vehicles es condueixen a si mateixos, què passarà amb els conductors, els serveis i la distribució? Qui en traurà un alt rendiment de tot plegat? A Europa els analistes apunten que el 2030 més del 30% de l'ocupació s'automatitzarà. El robot Tiago (dins un projecte d'investigació europeu) ja ha entrat a cases de persones amb demència

o discapacitat per mostrar les seves capacitats com a cuidador. Els avisa de l'hora de sopar, de la medicació, de fer exercici i els pren la temperatura. També els recorda on tenen les claus i les ulleres i el mòbil, i aviat els donarà una pastilla i un got de llet.

Si la intel·ligència artificial pot prendre massivament la feina, el futur que es planteja està ple d'interrogants. Quines professions i carreres sobreviuran quan els nostres fills i filles siguin grans? Quines ocupacions noves es crearan? I com afectaran les persones més vulnerables?

S'incrementarà o es reduirà la bretxa salarial de gènere, que fa que les dones guanyin fins a una quarta part menys que els homes? Hi haurà una renda garantida universal per als que no tinguin feina? A què dedicarem el temps lliure? Que les màquines ens ajudin a avançar és positiu. Que facin feines perilloses, pesades, repetitives o magistrals, com ara fer rescats, detectar el tractament idoni i fer intervencions quirúrgiques és útil per a la societat. Però l'ètica i l'espiritualitat ens han d'ajudar a posar seny i valors perquè el capitalisme salvatge no utilitzi la quarta revolució per prendre'ns la capacitat de treballar amb el cor, de ser creatius i lliures i posar amor i empatia de veritat, cosa que els robots, per molt que evolucionin, mai no podran fer.

Montserrat Esteve
Periodista

Mirada al món

Vendre el temps, vendre la vida

Per què treballem?, per guanyar diners?, per ser feliços?, per sobreviure? Hi ha persones que no descansen mai, cosa que no és fàcil si treballes fora de casa i a casa hi ha criatures o gent amb alguna necessitat especial. Però també passa de vegades que no sabem descansar, busquem excuses per fer coses, per omplir el temps. Hi ha fins i tot un cert tabú al respecte i de vegades al descans li diem «perdre el temps».

El temps és l'única cosa que tenim, que de fet és nostra. L'escriptor i filòsof Baltasar Gracián al segle XVII va dir: «Fins i tot qui no té res més compta amb això.» Nosaltres ocupem temps per viure. La vida és temps.

Tothom vol, amb més o menys consciència, que

la seva vida tingui un sentit, trobar-lo de vegades constitueix una feina i mantenir-se dins els paràmetres de la felicitat una altra. Aquest és el treball veritable de tots els dies: que la nostra vida tingui contingut, sentit. Ara bé, quan el trobem, descobrim com n'estem d'equivocats, quant de temps perdem fent-nos mal, patint, sense cap consciència del que estem fent. Treballar és per a moltes persones una forma d'esclavitud, les condicions són del tot adverses per a aquestes dones i homes, però el més im-

pressionant és que la vida és per a moltes persones una forma d'esclavitud, amb feina o sense. És un fenomen, no hi ha una solució, no sempre és un tema estructural d'explotació, baixos sous, pocs drets, moltes hores i maltractament, de vegades és un tema intern de la persona que permet que la seva vida s'esfumi. El valor del temps és un descobriment personal, íntim, de vegades cal un procés llarg, cada cas és diferent, però el que és segur és que és molt recomanable.

No hi ha una solució, n'hi ha tantes com persones, però sí que podem reflexionar si com a societat propiciem tenir temps per ser, tenir oci, cuidar les plantes, fer una estona llarga de silenci diari, caminar, fer exercici, cuinar, visitar amics.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista a Xile

Punt de vista

Esther Giménez-Salinas i Colomer

Directora de la Càtedra de Justícia social i Restaurativa de la Fundació Pere Tarrés-URL

Presó preventiva

No hi ha ningú que després de visitar una presó resti indiferent. Recordo que quan hi feia visites amb alumnes de Dret, els estudiants quedaven profundament impactats. Se sentien especialment commocionats quan anàvem a les presons de joves i veien que tots aquells nois, que podien ser ells mateixos, es trobaven privats de llibertat. Les reixes i la incomunicació feien que poc després d'haver creuat les parets del centre penitenciari, gairebé sentissin que els faltava l'aire. I és que la presó és el càstig més greu que es pot imposar a una persona. La llibertat és el bé més preuat de l'ésser humà, així que la privació d'aquesta sempre hauria de ser l'últim recurs.

El fet és que, al llarg de la vida, les persones no pensem gaire en el dolor que significa la privació de llibertat. La presó ens és aliena, no forma part de les nostres preocupacions. Però els esdeveniments produïts a Catalunya els darrers mesos han provocat que moltes persones comencin a qüestionar-se no només la presó i les seves conseqüències, sinó també les lleis i l'actuació dels tribunals.

Si més no en la seva teoria, el Dret penal hauria de ser sempre el darrer recurs, de la mateixa manera que si es pot castigar d'una forma més lleu, menys dolorosa, no s'hauria de recórrer mai a les sancions més dures.

Per això, precisament, molts ciutadans no entenen per què alguns polítics i activistes socials continuen en presó preventiva, mesura que els ha estat aplicada en l'exercici de defensa de les seves idees per les

Agustí Codinach

quals han estat acusats de delictes tan greus com els de rebel·lió o sedició, uns delictes que exigeixen una violència que difícilment es podrà provar que va existir. Tampoc no es donen els tres requisits necessaris per al manteniment d'una presó preventiva, és a dir, risc de fuga, destrucció de proves o reiteració delictiva, condicions que avui semblen altament improbables de donar-se.

De manera que es fa difícil trobar una explicació raonable a aquest rigor judicial extrem, ja que la presó preventiva sovint ha estat considerada com una «pena anticipada», considerant que el principi

de presumpció d'innocència regeix per a tothom. I som molts els que ens preguntem també per què en ple segle XXI, amb el gran avenç de la tecnologia, no es fan servir mitjans telemàtics per a un possible control de les persones, que a tots els efectes produiria menys dolor que la presó, amb l'afegit que seria més econòmic per a l'Administració.

Fet i fet, el manteniment de la presó preventiva en tots aquests casos té una patina, un color o simplement el risc que s'assembla més a la idea d'un «càstig exemplaritzant» que al d'una resposta proporcional i equitativa que hauria de regir qualsevol acció de la Justícia.

de desavinences, de desencisos, de llàgrimes i de falsedats sobre l'amor; també de conflictes que recauen en les famílies de «la parella». Realment, aquesta qüestió de la sexualitat fa mal a molts joves que, fins i tot, van de parella en parella, i que, de vegades, repercuteixen en un fill que està venint o recentment nascut.

El malalt va sentir aquest cas: una «parella» fa uns anys que conviu. La noia queda en estat i, quan falten dos mesos per donar a llum, el noi l'abandona! Una altra situació freqüent: parelles que s'ajunten i que, al cap d'un temps (fins i tot anys), decideixen casar-se. Es casen i, al cap de pocs mesos, se separen!

Desitjo a l'amic que es posi bo. M'adono, també, que hi ha malalts de cap i d'esperit; també els desitjo que es curin i que la passió no ofusqui la seva pobra ment. Homes i dones hem de mantenir la nostra dignitat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Parelles

Tinc un amic amb problemes de salut. Ha hagut de ser operat algunes vegades. Tanmateix, s'està restablint bé. No dubto que, aviat, podrà dur una vida normal, és a dir, tornarà a estar bo.

El meu amic, com li han indicat els metges, ha hagut de fer convalescència. Els que us hàgiu hagut de sotmetre a un període de descans sabeu que no és pas com un temps de vacances. Hi ha moments de tota mena: de pregària i de silenci, de lectura i de pensament, de paciència i d'inquietud... També de fer ús de la televisió, de la ràdio i d'escoltar música suau...

El nostre malalt, algunes nits, no ha pogut dormir i ha escoltat la ràdio. Ha tingut una experiència curiosa. Ha trobat una emissora catòlica que, durant tota la nit, té un consultori sobre problemes dels oients. Només tracta problemes nets i té per finalitat ajudar seriosament les persones. Les trucades són totalment anònimes i el locutor dona consells molt encertats i cristians.

Les trucades, generalment, es refereixen a problemes sobre el matrimoni. M'explica, amb una certa admiració, que la major part es refereixen al que avui s'anomena «les parelles». Són una greu font

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Festa

L'home és un ésser festiu. Cap animal, en això, no se li assembla. La festa és una manifestació genuïna d'intuïció i de l'ús del llenguatge simbòlic.

Els mitjans ens notifiquen les celebracions islàmiques i les xineses. També ens notifiquen les jueves. De manera semblant, també les rues de carnaval inunden els mitjans i els carrers, propi d'ambients «postcristians».

La setmana ve de temps immemorial i és d'origen bíblic. Acceptada pel cristianisme, i adaptant-se a la memòria de la Resurrecció del Senyor, l'Església la celebra i la culmina amb el diumenge. Amb l'accent en la lluna plena de primavera, solemnitzem el gran diumenge: la Pasqua. És raonable que ens preguntem: aquesta celebració té prou notorietat, d'acord amb el que significa? Els veïns o els transeünts que ens trobem, s'assabenten que és la nostra gran festa i que a ella dediquem la jornada?

En un dels meus viatges a Terra Santa teníem previst anar al Sinai, però, quan vam arribar a la frontera, no vam poder passar. Era un dia de festa a Egipte, una festa musulmana, la festa de l'Anyell, i ho vam haver de deixar córrer. Una cosa semblant em va passar a Jerusalem. Havíem de recollir un cotxe llogat prèviament. Eren les 14.04 de la vetlla de la festa de Sucot. A les 14 en punt van deixar de treballar. Per aconseguir l'acompliment del contracte, va caldre que ens traslladéssim a un lloc de cultura no jueva, a 40 quilòmetres de distància.

M'he referit a aspectes peculiars i singulars però, cada setmana, s'experimenta el mateix. Els divendres, els musulmans celebren la seva festa. Un sap on és la mesquita per la direcció cap a on va la gent àrab, vestida molt elegant. Els vehicles s'aturen i ells i elles es vesteixen amb distinció i amb molta alegria. Les botigues del soc tanquen els divendres. No cal que ningú ens digui que s'acosta el dissabte perquè, cap a les sis de la tarda del divendres, que per a ells ja és dissabte, des de les oficines de la companyia de vols El-Al, fins a correus, tot està tancat. El mur del temple està imponent d'alegria, de cançons, de dansa i de pregària. Al matí de l'endemà, les famílies van als parcs públics de la ciutat i, asseguts a la gespa, els nens juguen. Les mestresses de casa no cuinen, només escalfen els aliments.

Tots dos dies estan espiritualment perfumats, se'ns contagia la seva alegria.

El proper 1 d'abril és Pasqua. Des del capvespre del dissabte 31 fins al diumenge al migdia, la vida litúrgica desborda de goig, i convida els fidels que abandonin qualsevol altra inquietud i que es lliurin a la celebració més genuïnament cristiana, la Resurrecció del Senyor.

Tenim quaranta dies per preparar-la. Cal que ens deixem captivar per la felicitat que ens porta Crist. O potser l'oblidem i preparam un viatge, o l'estada en un lloc on desconnectar de tot?

REFORMA DE L'ESGLÉSIA DEL COL·LEGI LESTONNAC

Una capella escolar p

Eloi Aran

Fer una reforma de l'església del Col·legi Lestonnac que permeti diversitat d'usos pastorals i doni visibilitat al carisma de la Companyia de Maria. Aquest ha estat l'objectiu encarregat a T113-Taller d'Arquitectura que ja és realitat des de la inauguració del passat 1 de febrer. La reforma ha plantejat diferents àmbits dins de l'església i ha actualitzat la imatge de santa Joana de Lestonnac i d'una institució educativa present a Barcelona des de fa més de tres-cents anys.

L'àmbit principal es troba en la nova ubicació del presbiteri, avançat respecte la posició original, de forma que permet l'ocupació de quatre capelles laterals i una celebració més participativa en forma de T. Aquesta posició del presbiteri queda reforçada pel nou baldaquí de forma circular, imatge del «cel obert», del qual queda suspès un crucifix processional, donant a entendre que Crist és la comunicació de Déu a la humanitat (Mc 9,7). Sota la projecció del baldaquí s'hi disposen els tres llocs litúrgics del presbiteri de forma triangular, els quals incorporen elements cristològics perquè indiquen la presència de Crist en l'assemblea. La seu queda endarrerida

a l'eix principal de la nau i incorpora un crismó perforat al respall; mentre que l'ambó i l'altar queden alineats a banda i banda donant a entendre les dues parts de l'eucaristia, la taula de la Paraula i la taula del Pa i el Vi, incorporant la fusió de les lletres alfa i omega gravades a la base de l'ambó (Ap 1,8), i una creu de quatre braços damunt l'altar (Gn 2,10-14), sota el qual hi ha les relíquies de santa Joana.

El presbiteri de fusta s'allarga per darre fins als peus del Santíssim, creant un nou àmbit més recollit i separat del presbiteri per una grada de fusta que es desplaça segons la capacitat que es desitgi, i permet així més usos pastorals a l'espai. Davant del Santíssim s'ha creat una fornícula al terra il·luminada que conté sorra de *La Mothe*, lloc on santa Joana va gestar la idea de fundar un orde per a l'educació de les noies. Aquest gest convida a recuperar els «arquetopos de la fe» de l'usuari (Ex 3,5). A banda i banda d'aquest àmbit, trobem elements relacionats amb la institució: un gran vinil amb una imatge de la vinya del *Chateau de Landiràs* amb citacions de la paràbola del cep i les sarments (Jn 15) presidit per una imatge de la fundadora que rep els alumnes en el seu accés a l'espai des de l'escola; i, a l'altra banda, un fragment

LESTONNAC DE BARCELONA

Per al segle XXI

L'àmbit principal es troba en la nova ubicació del presbiteri, avançat respecte la posició original

S'ha realitzat un nou àmbit més recollit i separat del presbiteri per una grada de fusta que es desplaça segons la capacitat que es desitgi

S'ha creat una fornícula al terra il·luminada que conté sorra de La Mothe, lloc on santa Joana va gestar la idea de fundar un orde

S'ha recuperat un fragment del mosaic del temple profanat durant la guerra civil espanyola

A les capelles laterals s'ha disposat un nou mobiliari que actua a mode de «retaule mòbil»

L'arbre de les fundacions realitzades des de Barcelona, i el carrer de l'Ensenyança, que és on estava situat el primer convent a la ciutat fins a la obertura del carrer Ferran.

Respecte l'àmbit d'accés des del carrer d'Aragó, s'ha enderrocat el cancell existent per donar lloc a un vestíbul que actua a mode de nàrtex vidriat que permet les visuals des de l'exterior, mentre es garanteix una certa privacitat de la celebració per una estructura de làmines de fusta verticals. A banda i banda de l'accés principal s'han recuperat els vitralls retroil·luminats amb l'escut de l'orde que hi havia a l'antic cancell de fusta. Aquest nàrtex permet la sectorització de l'espai amb un ús diferenciat del cor superior respecte de la resta.

La intervenció al cor de l'església, de dimensions considerables, ha consistit en l'enderroc de la grada d'obra existent per donar lloc a un espai multifuncional, presidit pels vitralls de façana i caracteritzat per un sòcol perimetral de fusta que oculta espais d'emmagatzematge i un gran mirall per a activitats de treball del projecte educatiu d'interioritat dels alumnes.

El darrer àmbit d'actuació ha estat la sagristia. Per tal d'alliberar al màxim la superfície s'ha creat un espai a mode de franja que conté una zona d'emmagatzematge, una imatge de santa Joana de Lestonnac, un espai de vestidor i una cambra higiènica.

La resta de les intervencions han consistit en la renovació de la pell interior de l'església i l'actualització de les instal·lacions. Pel que fa als acabats interiors i la il·luminació, s'ha optat per donar més lluminositat a una església que, amb el pas dels anys, ha estat totalment integrada dins el complex educatiu. La renovació de les instal·lacions també ha comptat amb la incorporació d'elements audiovisuals per facilitar el seguiment i participació en les celebracions.

Parafraçant una citació de santa Joana de Lestonnac, «Caps ben fets, més que no pas caps ben plens», el projecte de reforma de l'església del Col·legi Lestonnac ha aconseguit «una església ben pensada, més que no pas una església molt ornamentada». Una església que, en definitiva, respongui a la sensibilitat i els reptes de la comunicació de la fe per a una escola del segle XXI.

recuperat del mosaic original projectat per l'arquitecte Joan Martorell, l'única resta del paviment del temple profanat durant la guerra civil espanyola.

A les capelles laterals s'ha disposat un nou mobiliari que actua a mode de «retaule mòbil» en el qual hi ha, d'una banda, uns vinils amb paisatges fets de llapis de colors, element bàsic i quotidià per part dels alumnes, i pel darrere una pissarra per a retoladors per a usos pedagògics. Aquests mobles, il·luminats per la part superior en totes dues cares, poden desplaçar-se per l'església per conformar espais d'aprenentatge. Respecte de la temàtica dels vinils, a la part dreta hi trobem una composició de paisatge natural que insinua la topografia de Palestina, des del desert de Judà fins al llac de Galilea, i el recorregut de la fe: des de la creu actualitzada del primer plafó fins a la resurrecció en el darrer (Mc 16,7). En aquesta part també s'incorporen els lemes característics de l'orde que es treballen a l'escola: *Omple el teu nom, Dona la mà, Mantingues la flama*. A la part esquerra, la composició remet al paisatge urbà de Barcelona i s'hi incorporen diverses festivitats i aspectes històrics de la institució en relació amb la ciutat: la Festa de la Presentació de Maria al Temple, santa Joana de Lestonnac,

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

A l'ombra de Babel

A l'alba de la humanitat, «es parlava una sola llengua» (Gn 11,1). Déu va observar que els homes volien construir una torre que arribés fins al cel. Per obstruir que aconseguissin tot el que es proposaven, els va castigar de manera que deixessin de ser un sol poble i de parlar un sol idioma. Els autors del text bíblic van explicar d'aquesta manera l'existència de pobles diferents i la diversitat d'idiomes. Enyorança d'una uniformitat somiada. Una lectura fonamentalista veu aquests fenòmens com una sanció divina i reflecteix una nostàlgia per una llengua única. Un problema afegit consisteix a determinar quina és aquesta llengua única. En alguns casos, s'endevina la resposta: la llengua d'aquells que no admeten la pluralitat lingüística. Babel ha donat nom a algun fòrum que manté aquesta mentalitat i que lluita en consonància amb aquests plantejaments.

La visió neotestamentària és radicalment diferent. Després de la vinguda de l'Esperit Sant, els apòstols deixen de ser monolingües i comencen a parlar altres llengües. Es dirigeixen a una multitud internacional. Persones procedents de països diferents entenen el seu discurs en la seva llengua materna. Una realitat meravellosa de la traducció simultània. Sintonia humana en la diversitat d'idiomes, que deixa de ser un problema. El mateix Jesús no parlava les llengües imperants, com el llatí i el grec. Les seves paraules més entranyables recollides en els textos evangèlics estan en arameu, una llengua minoritària. També minoritzada. La llengua dels invasors va ser utilitzada per posar un rètol a la part superior de la creu, instrument de la seva execució al Gòlgota.

La Constitució espanyola, malgrat les seves deficiències, va voler posar fi a una prohibició de les llengües (català, euskera i gallec) que imperava durant el franquisme i els va dedicar l'art. 3 garantint-ne la cooficialitat als seus territoris, i valorant-les com a riquesa i com a patrimoni cultural objecte de respecte i protecció especial. Els que s'han apropiat més de la lletra de la Constitució són els que s'han allunyat més del seu esperit. Llengua única sense admetre com a espanyoles totes les que reconeix el text constitucional. Flac favor. Fins i tot les han vetat a Brussel·les per impedir un major reconeixement europeu. Estem immersos en una enèsima batalla per la pervivència del català. Fins i tot el TC ha hagut de tombar les pretensions d'espanyolitzar

que la volen reduir a cendra. L'Església, a partir del Concili, va reduir el llatí a un element simbòlic de comunió. Per ser cristià no cal renunciar a la llengua pròpia. L'Església admet la pluralitat. Està lluny de Babel,

perquè la força de l'Esperit consisteix a mantenir la unitat en la diversitat. Hi ha partits que trafiquen amb la llengua perquè no han entès mai la riquesa de la diversitat. Encara més, han atacat frontalment el català per interessos electoralistes i perquè continuen instal·lats en l'esquema de Babel.

La baralla entre PP i Cs té i tindrà un cost elevat per a la convivència. Espanya té un dilema: o integra la seva pluralitat o desintegrarà un projecte per a tots.

Els que s'han apropiat més de la lletra de la Constitució són els que s'han allunyat més del seu esperit

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Hem deixat de ser «cargols»

Els petits detalls de la vida, les coses de les quals gaudim diàriament i que no apreciem mai fins que algú ens recorda l'angoixa que produeix no tenir-les... Aquesta és la contínua lliçó que ens donen els desfavorits de la nostra malmesa societat.

Entre els molts problemes que ofeguen una gran majoria de la població que ens envolta n'hi ha dos que són tan greus que els hauríem de denunciar contínuament. Un és la precarietat laboral, que fa que algu-

Enmig de les dificultats, l'ésser humà té una gran capacitat d'adaptació

nes famílies, que abans formaven part de la classe mitjana, visquin al llindar de la pobresa. Una classe que va minvant injustament.

Càritas diocesana de Barcelona ha fet un estudi d'aquest problema amb el títol *Quan la precarietat laboral ho envaeix tot*.

I l'altre problema és el de l'encariment alarmant de l'habitatge que — juntament amb l'altre— porta sovint a situacions límit de marginació fins a arribar als que anomenem sensesostre, els que dormen al carrer, quan ja no troben lloc als albergs.

He anat seguint, cas per cas, els homes i algunes dones que han patit aquesta davallada que no haurien pogut imaginar mai quan la inseguretat d'aquesta societat «líquida», com la va batejar Zygmunt Bauman, encara no havia fet estada entre nosaltres.

Però, com que a mi m'agrada destacar la capacitat que té l'ésser humà de sobreviure enmig de les dificultats, cada dia rebo lliçons que m'esperonen a continuar al seu costat carregada amb les meves impotències. Dos detalls d'aquesta setmana. A Santa Anna hem aconseguit fer una senzilla «consigna» per guardar les motxilles i els farcells que els sensesostre acostumen a arrossegat tot el dia i que és una de les moltes dificultats que pateixen. Un dels beneficiaris d'aquest servei ho agraiïa amb aquestes paraules tan assenyades com enginyoses: «Gràcies a vosaltres hem deixat de ser cargols.»

El segon, era un dia esplèndid, assolellat, però d'un fred hivernal com ha fet unes quantes setmanes d'aquest hivern. A la plaça al costat de l'hospital de campanya de Santa Anna, uns quants homes prenen el sol.

Un d'ells s'incorpora i em diu: «Mira, quin bé de Déu. Estem fent de plaques solars. Elles acumulen la calor del sol per escalfar les cases, i nosaltres acumulem la calor del dia per quan arribi el fred de la nit al carrer.» I reia feliç.

Us puc ben assegurar que m'avergonyeixo de sentir l'escalfor de les flassades —malgrat que a casa no tenim calefacció— cada nit quan em fico al llit, tot pensant en els homes convertits en «plaques solars» durant el dia, i quan poden deixar de ser «cargols» pels carrers de la ciutat.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Eloi Aran, Júlia Ayala, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Lucía Caram, Agustí Codinach, Montserrat Esteve, Esther Giménez, Amparo Gómez, Macià Grau, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Ramon Rúbies, Lluís Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

A temps per canviar de vida

Fa uns anys vaig llegir una narració dels Pares del desert. Era un preciós relat que podem aplicar a la nostra vida de cristians i al nostre itinerari quaresmal.

«Un monjo va preguntar a un altre monjo més vell: per què deu ser que molts abandonen la vida monàstica? El monjo més vell li va respondre: A la vida monàstica passa el mateix que a un gos que persegueix una llebre; la persegueix i, en aquesta carrera, crida i borda; se li uneixen molts altres i tots corren junts però, en un cert moment, tots aquells que no veuen la llebre es cansen i, un darrere l'altre, desisteixen; només els que la veuen segueixen fins al final.»

Només qui ha posat els ulls en la persona de Crist crucificat pot perseverar fins al final. Aquesta és la gran conversió, el gran canvi al qual ens crida la Quaresma. No deixem per al futur la conversió a la qual ens crida Jesucrist: «Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» (Mc 1, 15) Ser cristià és seguir Crist sense defallir, sense cansar-se i fins al final. Però això suposa:

- **Un gran amor.** Amor que no és només sentiment i emoció, sinó sobretot actitud de profunda acollida i gratitud pel gran amor que Crist ens ha manifestat morint per nosaltres a la Creu. «La vida que ara visc en el cos, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20). Qui contempla el crucificat amb una mirada de fe, d'humanitat i d'humilitat, sent el desig de correspondre a aquest misteri d'amor donant-se, lliurant-se un mateix, posant-se al servei del Senyor, dient-li què vols de mi, Senyor?
- **Renunciar a tot el que ens separa de l'amor.** Aquí és on els cristians situem el dejuni de què parlem en la Quaresma. El dejuni no és masoquisme, no és voluntarisme, és camí per viure i expressar l'amor. Qui estima sap renunciar a tot allò que pot allunyar-lo de la persona estimada. El dejuni és també camí per exercitar-se en un lliurament generós, voluntari, àgil. Jesucrist va portar la creu amb dignitat, i amb amor,

perquè estava entrenat per acceptar la voluntat del Pare, perquè l'estimava i estima sense mesura, i perquè sabia viure la pobresa, la renúncia, la manca d'aliments, també per amor. «El Fill de l'home no té on reposar el cap» (Lc 9,58).

Tant de bo sabéssim unir i entrelleçar els tres pilars que sostenen la vida cristiana, que sostenen el temps de gràcia que és la Quaresma: la pregària, el dejuni i l'almoïna. «La pregària ens crida, el dejuni intercedeix i l'almoïna rep. Pregària, almoïna i dejuni constitueixen una sola i única cosa, i es vitalitzen recíprocament. El dejuni és l'ànima de la pregària i l'almoïna és la vida del dejuni» (Sant Pere Crisòleg. *Sermó 43*).

Avancem sense defallir cap a la Pasqua. El Senyor ens espera per fer-nos, en l'Església, grans meravelles: «Faré una cosa nova» (Is 43,19). L'amor sense mesura de Déu, que brolla sense parar de la Creu gloriosa, refà el món, guareix qualsevol ferida, ens restaura sempre.

Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Dia d'Hispanoamèrica

El primer diumenge de març l'Església celebra el Dia d'Hispanoamèrica. És una jornada impulsada des de 1959 per enfortir els llaços de fraternitat i comunió amb els països de parla hispana del continent americà.

Des del viatge de Colom fins avui han estat molt milers els religiosos que durant aquests segles han creuat l'oceà per dur a Amèrica la llavor de l'Evangelí. També sacerdots diocesans, en el marc de l'OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana).

La llavor ha donat un gran fruit en aquelles terres. Actualment, dels 1.200 milions de batejats, la meitat viuen a Amèrica, i d'ells, 480 milions als països llatinoamericans. Dos països són els que tenen més catòlics del món: Brasil (134 milions) i Mèxic (96 milions).

Per si faltava una dada que confirmés la puixança de l'Església hispanoamericana, des del 13 de

març de 2013 els catòlics tenim el primer Papa procedent d'aquest continent. Francesc és el pontífex número 266 de l'Església universal.

En aquest Dia d'Hispanoamèrica no sols preguem pels missioners, alguns d'ells seglars, que han anat a aquests països atenent una crida vocacional. També preguem per tants germans nostres llatinoamericans que han vingut a viure entre nosaltres, enriquint la nostra societat amb les seves tradicions culturals i amb la seva forma, sovint més cordial i més sensible, de viure la religió comuna. En un món global, «l'Església en sortida» que estimula el Papa es produeix en ambdues direccions. És molt el que des d'aquí hem portat a Amèrica i molt el que ens ve retornat amb aire de frescor, a una Europa que sembla envellida quan es pensa en la joventut perenne de la fe.

Molts hispanoamericans venen com a immigrants.

I davant el nouvingut —com ho ha assenyalat el Papa—, a vegades es té «por que pertorbin l'ordre establert, que robin alguna cosa que hem construït amb patiment». «Els nouvinguts també tenen por: por de la confrontació, del judici, de la discriminació, del fracàs. Aquests temors són legítims, es fonamenten en dubtes perfectament comprensibles des del punt de vista humà. No és pecat tenir dubtes i por. El pecat és deixar que els nostres temors determinin les nostres respostes, com renunciar a l'encontre amb l'altre.»

Aquestes reflexions del Papa poden ajudar-nos perquè la integració sigui completa. Personalment vull agrair a tants immigrants arribats de l'Amèrica hispana el servei impagable que presten a persones grans, cuidant-les a casa seva o acompanyant-les quan surten al carrer. Són veritablement de la família i l'enriquiment espiritual és mutu i abundant.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 20,1-17

La Llei, Déu la donà a Moisès

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi. [...] no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. [...] Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dona seny als ignorants.

R. Senyor, Vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. **R.**

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. **R.**

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. **R.**

Lectura segona

1Co 1,22-25

Proclameu un Messies crucificat, que és un escàndol per als homes. Però aquells que Déu ha cridat veuen en ell el poder i la saviesa de Déu.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Vers abans de l'Evangeli

Jn 3,16

Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

Evangeli

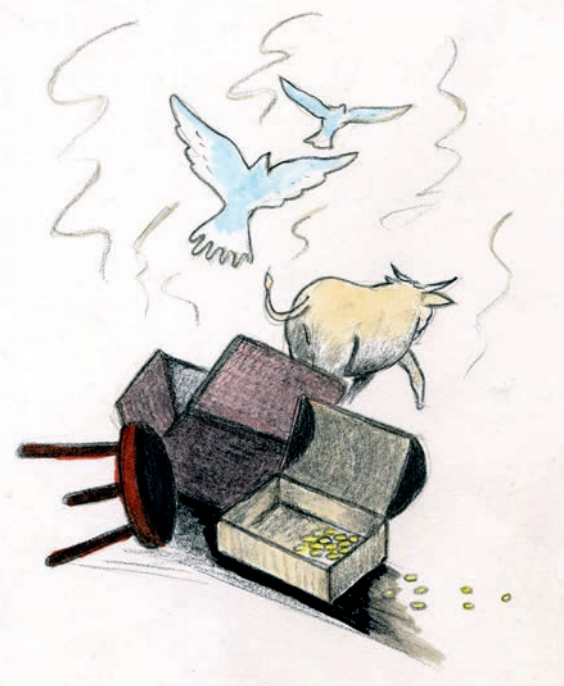
Jn 2,13-25

Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es

Glòria Monés

va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclatada: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esclatada i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

«I tornarà gloriós a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi.» Quina podria ser la recepció actual d'aquesta confessió de fe sobre la segona vinguda de Jesucrist?

El retorn de Jesús al final dels temps és anunciat sovint al NT, sobretot en la paràbola del Judici final (Mt 25,21-46). Es designa amb el nom de *parusia* que vol dir «presència, vinguda». L'ascensió de Jesús està orientada alhora cap al cel i cap a la terra (Ac 1,6-11). Jesús ressuscitat envia els deixebles amb una missió universal: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà tal com heu vist que se n'hi anava.» Els va enviar amb aquesta missió universal: «Aneu a tots els pobles i feu-ne deixebles meus, bategeu-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19). L'Església viu ara en l'espera activa de la Parusia, és a dir, la vinguda de Crist en la seva glòria. Per tant, no hem de fer el badoc guaitant el cel, sinó predicant la Bona Nova de Jesús, sempre «en sortida!», no tancats en les estructures eclesials de sempre, buscant cap on bufa l'Esperit Sant, renovellant les parròquies, les diòcesis, les conferències episcopals, el Primat de Pere més col·legial, més ecumènic: una Església més petita, però més viva que sigui un llevat que faci fermentar la massa del nostre món, una llavor que doni nous fruits que fecundin la nostra història on Déu s'ha humanat..., «anhelant —com Déu ho ha promès— un cel nou i una terra nova que responguin plenament al projecte de Déu» (2Pe 3,13). Demanem com Teilhard de Chardin, que el Dijous Sant —va morir el dia de Pasqua— va escriure al seu dietari: «Fes, Senyor, que treballem per transformar aquest món, talment que avancem la Parusia.»

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Tots els expulsà del Temple, tant les ovelles com els bous

De bon principi l'autor ens informa que «era a prop la Pasqua dels jueus», distanciant-se'n netament, i que Jesús pujà a la ciutat de «Jerosòlima», i no a Jerusalem en sentit sacral. En la seva qualitat de Messies havia de prendre possessió del temple, però trobà la casa del seu Pare convertida en una «casa de negocis». Tota l'escena està amarada de sentit simbòlic: Jesús «feu com un flagell de cordes», perquè no s'interpretés a la lletra, i «tots els expulsà del temple», com fou expulsat Adam del paradís, «tant les ovelles com els bous», personificant sobretot les ovelles, cosa que recalcarà més endavant quan entrarà per la porta a l'atri de les ovelles, jugant-s'hi la vida, les cridarà pel seu nom i les traurà fora del temple: «Quan les haurà expulsades totes, va davant d'elles i les ovelles el segueixen» (Jn 10,3-4). Els dirigents jueus li exigeixen el senyal que l'acrediti com a Messies d'Israel. Però Jesús els respon: «Destruïu aquest santuari i en tres dies l'aixecaré.» Els jueus ho interpreten del temple material: «Quaranta-sis anys fou construït aquest santuari, i tu el vols aixecar en tres dies?», però Jesús, com molt bé precisa l'autor del llibre, «s'havia referit al santuari que era el seu cos», substituint el temple pel seu cos humà. Els seus deixebles, a qui indirectament s'al·ludeix, recordaren que estava escrit: «El zel per la teva casa em consumirà» (Sl 68,10), però tan sols en comprendran el sentit quan Jesús hagi ressuscitat d'entre els morts i aleshores «donaran fe a l'Esclatada i a la dita que Jesús havia proferit». Durant l'estada a Jerosòlima, «molts cregueren en el seu nom en contemplar els senyals que feia», com el que havia fet en el temple, però ell no es deixa instrumentalitzar, perquè coneix a fons els motius inconfessables pels quals li havien donat l'adhesió; no tenia necessitat que li fessin declaracions sobre les aspiracions i tendències de l'home: «Ell, en efecte, coneixia què hi ha dins l'home.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA II)

Temps de Quaresma

(SALTERI: SETMANA 3)

MARÇ

4. DIUMENGE

Diumenge III de Quaresma, Morat. Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18,8.9.10.11 / 1 Corintis 1,22-25 / Joan 2,13-25
SANTORAL: Casimir; Luci I, p. i mr.; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capitó, b. i mr.

5. DILLUNS

Fèria, **Morat.** Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30
SANTORAL: Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Olívia, vg. i mr.

6. DIMARTS

Fèria, **Morat.** Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona i Terrassa: **Sant Oleguer (ML), Blanc.**
SANTORAL: Coleta Boylet, rel.; Virgili, b.

7. DIMECRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19.
O bé: **Santes Perpètua i Felicitat (ML), Vermell.**
SANTORAL: Teòfil, b.

8. DIJOUS

Fèria, **Morat.** Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23. O bé: **Sant Joan de Déu (ML), Blanc.**
SANTORAL: Aurèlia de Niça, mr.; Veremon d'Irache, ab.

9. DIVENDRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34. O bé: **Santa Francesca Romana (ML), Blanc.** Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Sant Pacià (ML), Blanc.**
SANTORAL: Dagobert.

10. DISSABTE

Fèria, **Morat.** Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14
SANTORAL: Candi, mr.; Macari, b.; Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.; Simplicí, p.

El sant

Per Eduard Brufau

Santes Perpètua i Felicitat

Durant els primers segles de l'Església, el Magreb, sobretot el que avui és Tunísia i el nord-est d'Algèria, va ser un dels focus més importants del cristianisme llatí. La figura més coneguda va ser sant Agustí d'Hipona, però també en van sortir altres personalitats i nombrosos màrtirs, com és el cas de les santes Perpètua i Felicitat (s. II – 203). Perpètua era una jove cristiana de classe benestant de la ciutat de Cartago que va convertir a la fe en Jesucrist la

seva serventa, Felicitat. Quan a començament del segle III es va decretar una persecució contra els cristians, totes dues van ser arrestades. Durant el temps que van ser a la presó, Perpètua va portar una mena de dietari on anotava detalls del procés, com ara els interrogatoris, les visites que rebien i la vivència de la fe en aquell moment extrem. Aquests textos van servir per confeccionar més tard les actes del martiri de Perpètua i Felicitat, que van obtenir una gran difusió popular.

Lloança de la dona al llibre dels Proverbis

En la Litúrgia de les Hores, en l'ofici de lectura de la celebració dedicada a les «santes dones», tenim una lectura del llibre dels Proverbis (31,10-31), que és un cant de lloança a la dona. D'aquest text en trauré uns paràgrafs que em semblen interessants, per il·lustrar que la Paraula de Déu ens té en compte i valora les dones. «Ella es procura llana i lli, i les seves mans treballen amb delit.» Aquestes paraules ens demostren que aquesta dona és l'autora dels seus actes i tasques, és a dir, capaç de prendre iniciatives i decisions productives. «És de nit i ja es lleva; prepara el menjar per als de casa i la feina a les criades.» Aquí veiem una dona que, oblidant-se d'ella mateixa, vetlla pels altres i, sobretot, pels que estan al voltant seu fent un servei. «Es mira un camp i el compra, amb el fruit del seu treball planta una vinya. Es posa amb energia a la feina, fa anar els braços amb vigor.» Aquesta dona és valenta i emprenedora; no li fa por el risc d'equivocar-se, i treballa de valent

perquè «fa de grat la seva feina». «Obre la mà als pobres, l'allarga als necessitats. Si neva no pateix pels de casa: doble abric porten tots ells.» En aquest punt ens trobem davant d'una dona generosa i caritativa, i pendent de les necessitats dels altres, als quals dedica i procura el benestar. «Va vestida amb honor i dignitat, es riu del dia de demà.» Quin goig que la dona tingui «força i dignitat». No s'acoquina davant del futur, sinó que el mira esperançada, basant-se en el seu saber fer i la força que li dona la seva competència i capacitat. «Parla amb sensatesa, els seus llavis instrueixen dolçament.» Si les paraules d'aquesta dona són sàvies i intel·ligents, podem pensar, també, que discerneix bé abans de parlar. La bondat en les ensenyances la converteix en una persona plena d'humilitat i generositat, disposada a fer el bé als altres. «L'encís és enganyós, la bellesa s'esvaeix; la dona que venera el Senyor mereix de ser lloada.

Reconeixeu-li el fruit del seu treball: per tot el que fa, rebrà pública lloança.» La fe en el Senyor li fa prendre consciència que tot és un do de la seva gràcia, i que la veritable força rau a deixar que Déu vessi sobre ella la seva bondat i la seva misericòrdia. El fet que es reconegui que el seu treball és un èxit, i que les seves obres mereixen ser lloades per tothom, és un merescut cant a la dona.

I acabo amb unes paraules del papa Francesc sobre les dones, pronunciades el setembre del 2013: «Pau VI va escriure una cosa molt maca sobre les dones, però crec que hem d'avançar en l'explicitació d'aquest paper i carisma de la dona a l'Església. No es pot entendre una Església sense dones. Però dones actives a l'Església, amb el seu perfil, que tirin endavant. Dins de l'Església hem de pensar en la dona en aquesta perspectiva de decisions arriscades, però com a dona. Crec que encara no hem fet una teologia profunda de la dona dins de l'Església.»

Consol Muñoz
Superiora general
de les Franciscanes
Missioneres

56 sacerdots del bisbat de Girona, màrtirs de la fe del 1936 al 1939, en vies de beatificació

Francesc A. Picas

President honorari d'Hispania Martyr

El 20 de juliol de 1936 s'implantà a Catalunya i a moltes províncies espanyoles una ferotge persecució religiosa. Governava a Madrid el Frente Popular de Izquierdas. A Catalunya, Lluís Companys era el president de la Generalitat.

Companys el 1937 va dir a un periodista francès: «A Catalunya l'Església catòlica mai més tornarà a obrir les portes.» A totes les ciutats i pobles foren perseguits i assassinats els sacerdots que detingueren. Gràcies a bones famílies, molts d'ells pogueren refugiar-se a cases de pagès. Alguns, més tard, pogueren passar, clandestinament, la frontera. Molts dels sacerdots amagats es dedicaren a l'apostolat. De forma secreta celebraven misses, visitaven malalts, batejaven i fins casaven. Les persones cristianes que sofrien amb dolor de veure els temples tancats, profanats, cremats els altars, destruïdes les imatges, donaven gràcies a Déu pels serveis religiosos que rebien clandestinament.

La persecució usurpà tots els convents religiosos, les escoles cristianes, els centres catòlics. Assassinaren 273 joves de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Esborraren de tots els pobles, carrers i places els noms dels sants i de la Mare de Déu. Expulsaren les religioses dels hospitals, asils i orfenats. Un abominable atemptat social. Les famílies religioses consideraven aquella persecució com un autèntic atac a la fe, i posaven per intercessors els màrtirs per aconseguir la pau i la llibertat.

Aprenueren dels màrtirs a perdonar els seus perseguidors, i pregar per la seva salvació. El P. Salvi Huix Miralpeix, bisbe de Lleida, perdonà i beneí els seus perseguidors, abans d'assassinar-lo; el desaparere a la mà dreta i el bisbe continuà beneint-los amb la mà esquerra.

Catedral de Girona.

La diòcesi de Girona guarda com un tresor la vida dels 56 sacerdots que moriren màrtirs i que no renunciaren a la seva fe en Crist. L'Església prega per la seva beatificació. S'han editat llibres i fullets que recullen les vides martirials.

Mossèn Pere Arolas, rector de Sant Pere de Figueres, va ser assassinat com molts sacerdots de l'Empordà al castell de Figueres, transformat en presó de càstig i tortures. Fou enterrat en una fossa comuna. En exhumar el seu cos, l'any 1940, recuperada la llibertat

religiosa, s'adonaren que al cervell hi tenia una pedra grossa, la causa de la seva mort.

Un fet portentós ens recorda la mort de mossèn Salvador Clota. Detingut, fou empresonat al castell de Figueres. Escarnit amb mil tortures, finalment fou assassinat amb una ganivetada al ventre. El 1939, en recuperar l'Església la llibertat, exhumaren els màrtirs de la fossa comuna, per donar-los digna sepultura. Havien passat quasi tres anys del seu martiri. Prodigiosament, de la

ferida d'uns vuit centímetres que mossèn Clota tenia oberta al ventre i que li produí la mort, sortí un raig de sang fresca i vermella com si la ganivetada fos acabada de fer. La sang fou eixugada amb la mateixa camisa del mossèn per Sor Rosario Curruchaga, superiora de l'Immaculat Cor de Maria de Figueres, present en l'exhumació. També en van ser testimonis la Sra. Narcisa Sala Vda. Baig, infermera, i Paquita Valls, cosina del mossèn.

Un dels fets més esgarriuosos de la diòcesi de Girona fou el martiri de mossèn Artur Rovira i Fausellas, rector de Vilabertran. En no voler descobrir l'amagatall de la creu de plata i pedres precioses, el ficaren en un sac, el ruixaren amb gasolina i li calaren foc. Una horripilant barbaritat.

Mossèn Enric Puig i Vila, vicari de la Jonquera, marxà del poble per por de ser detingut. Passà per Figueres a visitar una seva tia; aquesta li digué que la seva obligació era tornar a la Jonquera a fer companyia al Sr. rector, Josep Major i Reynal, vell i malalt. Els detingueren a tots dos i els afusellaren. Mossèn Enric, abans de morir, fou vilment torturat.

El bisbat està configurant el martirologi per enviar-lo a Roma sol·licitant-ne la beatificació.

Mons. Jaume Camprodon, que va ser bisbe de Girona del 1973 al 2001, va escriure en el pròleg d'un llibre sobre els sacerdots màrtirs de la diòcesi de Girona: «El martirologi està escrit des d'una informació fidedigna dels fets d'uns germans que van oferir la seva vida confessant Jesucrist, Fill de Déu. Cap dels nostres sacerdots no claudicà de la seva condició sacerdotal. Molts la testificaren amb un tremp admirable, malgrat d'ésser posats a prova amb totes les astúcies d'aquest món. Les últimes paraules que ens han arribat de la majoria d'ells són paraules de perdó. Morint donaven fe del Crist que havien predicat pels pobles de les nostres comarques.»

La Coral de Santa Maria en el primer «miserere» al Sant Crist d'Igualada

Leonard del Rio i Campmajó

Divendres 16 de febrer començaren a la basílica els «misereres» al Sant Crist d'Igualada, organitzats pels Priors. La commemoració fou presidida per Mn. Eduard Flores, rector *in solidum* de la parròquia de Santa Maria, que pronuncià l'homilia, acompanyat dels sacerdots Xavier Bisbal, Francesc-Miquel Sánchez i del diaca Pere Roig.

Aquest acte inaugural fou solemnitat amb els cants de la Coral de Santa Maria, sota la direcció alternativa de Coni Torrents i Maite Torrents, i amb l'acompanyament a l'orgue de Lluís Victori.

S'inicià amb el trasllat de la imatge des del seu altar propi, a

la fornícula de l'altar major, on romandrà tota la Quaresma, mentre es cantaven els Goigs del Sant Crist.

Després del cant del *miserere* començà la missa vespertina. Representants de les parròquies de Santa Magdalena de l'Espelt, Sant Pere d'Òdena i Sant Vicenç de Castellolí tingueren al seu càrrec les pregàries i les ofrenes: els Goigs de Santa Magdalena, la Torre d'Òdena i una pintura del presbiteri de Castellolí (Pau Guixà).

A l'ofertori Lluís Victori va interpretar *Liebster Jesu, wir sind hier*, de J. Sebastian Bach i la Coral a la comunió *Pescador d'homes*, de C. Gabarain, per acabar amb el sonet *A Igualada, en el centenari del sant Crist*, de Daniel Mestre. Es lliurà als

La Coral de Santa Maria durant el cant del «miserere». / Joan Talavera

assistents un opuscle amb una ressenya de les esglésies de Sant Pere d'Òdena, Santa Magdalena de l'Espelt i Sant Vicenç de Castellolí.

Els propers divendres de pregària al Sant Crist d'Igualada tindran lloc a l'església del Roser.

Una gestió d'èxit

El *Catalunya Cristiana* del 18 de febrer ens regalava una entrevista amb el nou director general de la Fundació de la Sagrada Família. Ni que sigui a través dels mitjans de comunicació, tots tenim coneixement de models de gestió d'èxit. El que fins fa poc no era tan habitual, però, era dotar de gestió professional les institucions religioses o entitats i associacions del món del voluntariat. En aquestes organitzacions, a vegades, la incorporació de talent i la formació interna per tal d'assolir els objectius del pla estratègic troba resistències atàviques i és un esforç de tot l'equip superar-les. Per aquest motiu, l'entrevista a Xavier Martínez publicada en el núm. 2.004 d'aquest setmanari n'és un bon exemple.

RAQUEL PARICI I PUJOL
Vic

Amor d'una bona mare cristiana

Una vida senzilla, amagada, fent amb molt d'amor les coses petites de cada dia, pensant sempre a fer feliços els altres...

Podríem dir que no va fer res d'extraordinari. Sempre discreta, sempre en un segon pla, treballant incansablement i com qui no fa res, somrient i estimant tothom.

La mare oferia a Déu tot el dia, les estones bones i les que costaven... i callava, i guardava al cor el sofriment. Mai una queixa, sempre atenta i patint per l'altre.

Com la feia patir la limitació de la seva malaltia aquests últims anys, veure que cada cop més li mancaven les forces, que no podia fer tantes coses com desitjava, i ser útil, i que donava feina als qui la cuidaven... però amb un somriure ho dissimulava.

Sempre va procurar la pau a la

Una reflexió serena

Els bisbes catalans, en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconenses celebrada a Tiana, per primer cop, creuen necessari que els parlamentaris escollits en les darreres eleccions autonòmiques impulsin uns mecanismes democràtics per a la formació d'un nou Govern de la Generalitat i actuïn amb sentit de responsabilitat amb tots els col·lectius del país. Sobretot, també, volen fer palesa la preocupació per la presó preventiva en què es troben actualment Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Sànchez y Jordi Cuixart tot encetant una reflexió serena que propiciï un clima de diàleg considerant les circumstàncies especials dels afectats. Una tasca essencial en què la nostra Església no pot ni ha de romandre impossible.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

família i a l'entorn. S'interessava per tot i per tots. Agraïa molt qualsevol detall: un somriure, una paraula, una visita...

Ens va deixar el dia de la Candelera, a casa, rodejada de la família, com ella desitjava. Va poder rebre els Sants Sagraments. Pocs dies abans ens va regalar a tots els fills i nets una pregària a l'Esperit Sant, que se sabia de memòria perquè sempre la resava, escrita per ella i dedicada a cada u. Que des del cel continuï vetllant per tots, com ho feu sempre a la terra.

Gna. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Respecte a les tradicions

Ja estem en plena Quaresma. El Dimecres de Cendra, dia de dejuni i abstinència, el papa Francesc va fer una al·locució molt bonica en què va proposar: «Dejuna de paraules feridores i transmet paraules bondadoses, dejuna de disgustos i omple't de gratitud, dejuna d'enuig i omple't de mansuetud i paciència, dejuna de pessimisme i omple't d'esperança i

optimisme, dejuna de preocupacions i omple't de confiança en Déu.»

A la 1 de TVE he vist que ha començat l'Any Nou Xinès, l'any del gos. També ens informen de quan comença i acaba el Ramadà i, per descomptat, del carnestoltes. M'agradaria que en aquesta societat nostra tan plural també fessin les notícies referents als catòlics i respectessin la nostra tradició.

M. JESÚS CLEMENTE-ALLOZA
Sant Just Desvern

Recuperar la confiança

En tot cas la societat catalana té davant seu una oportunitat magnífica per reprendre el pols, recuperar la confiança entre els diversos actors, tornar a l'esforç quotidià de respondre a les veritables necessitats de la gent. A això hi ha de contribuir un govern assenyat i de base àmplia, capaç de promoure el que sempre ha caracteritzat Catalunya: la convivència, el diàleg, la iniciativa empresarial i el sentit comú.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

El Consultori

PREGUNTES I
RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Discerniment seriós

Vull fer una consulta molt delicada i voldria una resposta concreta. Tinc un conegut que després de gairebé quaranta anys de matrimoni ha deixat la dona i ha contractat matrimoni civil amb una companya de feina. Al·lega que quan es va casar ho va fer forçat, sense llibertat. Ell va a missa i combrega. Diu que, al·ludint el Papa, ha reflexionat i ha arribat a la conclusió que pot combregar tranquil·lament. Moltes persones de la parròquia estem escandalitzats, perquè la manera i la situació amb què ha abandonat la seva dona no ens semblen compatibles amb la caritat cristiana.

Lamento no poder respondre amb la claredat que vostè em demana. La raó em sembla òbvia. Vostè planteja qüestions molt personals, tan sols des del seu punt de vista, i per fer un judici just caldria escoltar totes les parts. Amb tot, la seva consulta, més enllà del cas concret i de totes les circumstàncies, té un interès general, perquè tracta un tema molt important. Crec que per a aquesta qüestió s'ha d'anar a una carta que el papa Francesc va enviar als bisbes de la regió pastoral de Buenos Aires en resposta a un document que van publicar sota el títol *Criteris bàsics per a l'aplicació del capítol VIII de l'Amoris laetitiae*. Considerar que el Papa ha donat carta blanca per accedir als sagraments a tots els divorciats que han contractat matrimoni civil és un gran error i una tergiversació del Magisteri de l'Església. El Papa proposa un itinerari de discerniment molt delicat de consciència que s'ha de fer en un procés pausat i amb l'acompanyament pastoral adequat. Concretament es diu que «cal evitar entendre aquesta possibilitat com un accés sense restriccions als sagraments, o com si qualsevol situació ho justificués. El que es proposa és un discerniment que distingeixi adequadament cada cas.» També es diu que «aquest camí no s'acaba necessàriament en els sagraments, sinó que es pot orientar a altres maneres d'integrar-se més en la vida de l'Església». Jo crec que l'important és un acompanyament pastoral pacient atent a les circumstàncies de cada persona i sempre conforme a la veritat de Jesucrist expressada en la doctrina i la tradició de l'Església. La *salus animarum*, salvació de les persones, sempre ha de constituir la *suprema lex*, la llei suprema de l'Església. El cas que vostè em comenta i en els termes que el comenta em sembla un «discerniment de conveniència» més que un discerniment de «consciència».

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Espai de silenci

El santuari de la Mare de Déu del Mont reobre l'11 de març i acollirà una trentena de romeries

Víctor Gay
Albanyà

L'emblemàtic santuari de la Mare de Déu del Mont reobrirà les portes el proper diumenge 11 de març, coincidint amb la festa de sant Bernat de Menton, patró del món excursionista i dia en què acollirà la romeria de les parròquies de Banyoles, la primera de la trentena que pujaran fins a aquest cim des del qual els entesos ens diuen que es divideixen territoris de fins a set bisbats de parla catalana, especialment si és un dia molt clar: Girona, Barcelona, Vic, Urgell, Solsona, Perpinyà i Mallorca (en aquest cas el sol hi ha d'ajudar molt).

Cada temporada, des del Patronat del santuari s'ofereix un tema d'espiritualitat per ajudar els visitants. Enguany és «El Mont: espai de silenci». «Des del Mont, com també des d'altres llocs, es pot fer l'experiència d'aquest silenci per preparar-se per acollir Déu i prestar més atenció als altres. El silenci del cim del Mont possibilita acollir la presència silenciosa de Déu», s'assenyala en la presentació d'aquesta temporada de pelegrinatges. Es recorda en aquest sentit com Jesús convidava els seus deixebles a «venir a un lloc despoblat i a part, parar-se i reposar» (Mc 6, 30-31) i també com a tocar del santuari, al monestir de Sant Llorenç de Sous, una comunitat beneta hi fou present durant segles. Benet en la seva Regla també valora el silenci: «Escolta,

El santuari agermana la devoció mariana amb la trajectòria verdagueriana.

fill/filla, les prescripcions del mestre, para-hi l'orella del cor i acull de bon grat l'exhortació del pare amorós i posa-la en pràctica.»

Memòria de Verdguer i sant Joan XXIII

De juliol a setembre cada diumenge a la 1 del migdia hi ha celebració de l'Eucaristia. Els altres mesos en què està

obert el santuari, s'oficia el primer i el tercer diumenge. També es pot participar en les celebracions litúrgiques de cada temps: els diumenges de Rams i Pasqua, Corpus, Tots Sants, la Immaculada i la ja assenyalada Vetllada de Nadal.

El santuari té jornades pròpies: el dissabte 10 de juny, el Dia de Mn. Cinto Verdguer, fent memòria de les estades del prevere poeta, ja que des

d'aquest cim va treballar en la seva obra *Canigó*. Precisament enguany es commemora el desè aniversari de situar una escultura seva. El dia 23 del mateix mes, vespres i revetlla de sant Joan amb l'arribada de la Flama de la Llengua.

El 10 d'agost en el conjunt restaurat de l'antic monestir de Sous, festa de sant Llorenç (Sous és parròquia). El setembre, a banda de la celebració de la festa de la Mare de Déu titular del santuari el dia 8, dues jornades després es clouran els actes del setè centenari de l'acabament de l'església, l'any 1318, també tindrà lloc l'aplec propi, la XVI Trobada de Maries del Mont i la segona d'acordionistes. El diumenge 21 d'octubre, doble celebració: la dels sants Joan XXIII i Galderic, patró de la pagesia catalana.

Tot un ventall de celebracions i, especialment, l'oportunitat de descobrir o de retornar a un dels espais més singulars i que ajuden a identificar les veritables arrels cristianes de Catalunya.

El telèfon del santuari i hostatgeria és: 972 193 074.

L'equip de Litúrgia de Santa Eulàlia de Vilapicina rep el IV Memorial Pere Tena

Redacció / Barcelona

El president del Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), Mn. Josep Maria Romaguera, va lliurar el 17 de febrer el guardó commemoratiu del IV Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina de Barcelona i al seu equip de Litúrgia. En concedir-lo a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina, de la qual és rector Mn. Felip-Juli Rodríguez, i al seu equip de Litúrgia, es va valorar especialment el treball que amb constància i preparació fan; una tasca pastoral imprescindible perquè els cristians puguem comprendre, participar, viure i assaborir plenament la celebració comunitària de la nostra fe: font i cimal, do gratuït, memòria viva de la Pasqua del Senyor que ens empeny a transmetre el seu Evangeli.

El delegat diocesà de Catequesi de Barcelona i membre del CPL, Mn. Enric Termes, va intervenir a partir de dues premisses: que «com a cristians i com a parròquies no podem viure de manera fragmentària sinó en una profunda i real unitat» i sobre «les tasques que realitzen els equips parroquials de litúrgia». La seva reflexió va deixar vuit tasques per a aquests equips: preparar les celebracions; revisar-les; vetllar

Antoni M.C. Canal

Montserrat Salgado, responsable de l'equip de Litúrgia, va rebre el guardó.

perquè a la celebració es reflecteixin les dimensions de la vida cristiana (servei, comunió, testimoni, litúrgia); vetllar perquè les noves generacions entrin en l'esperit i en el contingut de la celebració cristiana; preocupar-se per la formació dels qui participen en la celebració; estar atents a la vida de la parròquia, del barri, del poble, de la ciutat del món...; ajudar la comunitat

a descobrir el sentit i la profunditat de la litúrgia; cercar quina és la tasca específica que haurien de realitzar tenint en compte la realitat concreta de la comunitat cristiana que acompanyen en la celebració de la seva fe.

El president del CPL va lliurar el guardó a la responsable de l'equip de Litúrgia de Santa Eulàlia de Vilapicina, Montserrat Salgado, que va adreçar

unes paraules d'agraïment.

L'acte també va incloure una col·lecta solidària amb l'arquebisbat de Puebla de los Ángeles (Mèxic), del qual és arquebisbe Víctor Sánchez, III Memorial Pere Tena, ja que aquelles terres de Mèxic van patir dos terratrèmols el mes de setembre de l'any passat amb conseqüències greus per a la població i el patrimoni eclesial.

Sant Medir, patró de la pagesia

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

Al llarg dels segles la pagesia de Catalunya ha comptat amb diversos sants protectors: sant Blai (el dia 3 de

febrer en la seva festa encara hi ha la reminiscència de beneir fruita i confitura al final de la missa), sant Abdon i sant Senén (popularment sant Nin i sant Non, patrons dels hortolans), sant Galderic, sant Medir i sant Isidre, entre altres. Avui us vull parlar de sant Medir, patró de la pagesia de la comarca del Vallès i del Barcelonès.

Sant Medir gaudeix d'una gran popularitat però és, tanmateix, un sant molt poc documentat i sense gaire fonamentació històrica. Alguns estudiosos de l'hagiografia opinen que es tractaria d'un desdoblament de sant Ermenter, martiritzat juntament amb sant Celoni a la població riojana de Calahorra en temps de Diocleciana, ja que *Ermentarius*, en català, fou traduït per *Medir*. A més, la memòria litúrgica dels màrtirs Celoni i Ermenter-Medir s'escau el mateix dia 3 de març, tal com ja s'ha posat en relleu diverses vegades per destacats historiadors de casa nostra com ara Antoni-Vicenç Domènech (†1607), Pere Serra i Postius (†1748), autor aquest darrer de la biografia *Lo pagès del Vallès Sant Medir*, que escriví a Barcelona l'any 1733 però que no fou editada fins l'any 1929. Més recentment, la figura de sant Medir també ha estat objecte de les recerques hagiogràfiques del reverend Antoni Pladevall i Font (Taradell 1934), prestigiós historiador format a Lovaina i membre del presbiteri de la diòcesi de Vic.

La festa de Sant Medir se celebra, cada 3 de març, amb molta intensitat i amb gran participació popular a les antigues poblacions i barriades dels entorns de Barcelona: la Bordeta, Gràcia, Sarrià, Sant Gervasi,

Sant Medir gaudeix d'una gran popularitat però és, tanmateix, un sant molt poc documentat i sense gaire fonamentació històrica

Horta i, també, a Sant Cugat del Vallès on, segons la tradició, el jove Medir feia de pagès i conreava les terres on actualment hi ha edificada una capella a ell dedicada, situada al peu del camí ral que va de Barcelona a Sant Cugat. Una antiga tradició hagiogràfica narra com el bisbe Sever de Barcelona, quan fugia dels seus perseguidors, passà per les terres que conreava Medir i el sant bisbe obrà el prodigi de fer créixer i de fer granar les faves que tot just les sembrava el jove pagès Medir, de manera que, quan passaren els perseguidors i li preguntaren si havia vist el bisbe Sever, els contestà Medir, sense haver de mentir, que l'havia vist passar quan plantava les faves. Amb aquesta resposta, i considerant el capítol i els que formaven l'escamot que Medir se'n mofava, el van martiritzar i occir allí mateix.

Pel que fa a les «colles de medins», sembla que la més antiga és la de l'antiga Vila de Gràcia, que participa a l'Aplec de Sant Medir des de la primera meitat del segle XIX. L'origen d'aquest aplec cal remuntar-lo a una iniciativa privada de Josep Vidal, un flequer establert a la Vila de Gràcia però originari de Sant Cugat del Vallès, que l'any 1830 anà a tall de romiatge a l'ermita de Sant Medir muntat damunt d'una euga i tocant un timbal i un sac de gemecs per tal de regraciar al sant la guarició del reuma que l'afectava. A partir d'aquest fet començaren a sorgir colles d'amics que imitaven aquest romiatge, cada any, el dia 3 de març, per Sant Medir. En efecte, l'any 1856 es fundà la primera «colla de medins» a Gràcia i ben aviat seguiren les de la Bordeta, Sarrià i, l'any 1861, la de Sant Gervasi de Cassoles. La principal activitat de les colles de medins és la de preparar el romiatge anual fins a l'ermita de Sant Medir, amb un itinerari que passa per la carretera de l'Arrabassada i Collserola i que, de retorn, acabada la santa missa i un àpat de germanor, es clou amb una desfílada de les colles pels carrers Sarrià, Sant Gervasi i Gràcia, una festa ben viva i participada i de gran lluïment.

Edició completa del col·leccionable «La Història de la Salvació a través dels personatges bíblics»

Joan Boronat / Tarragona

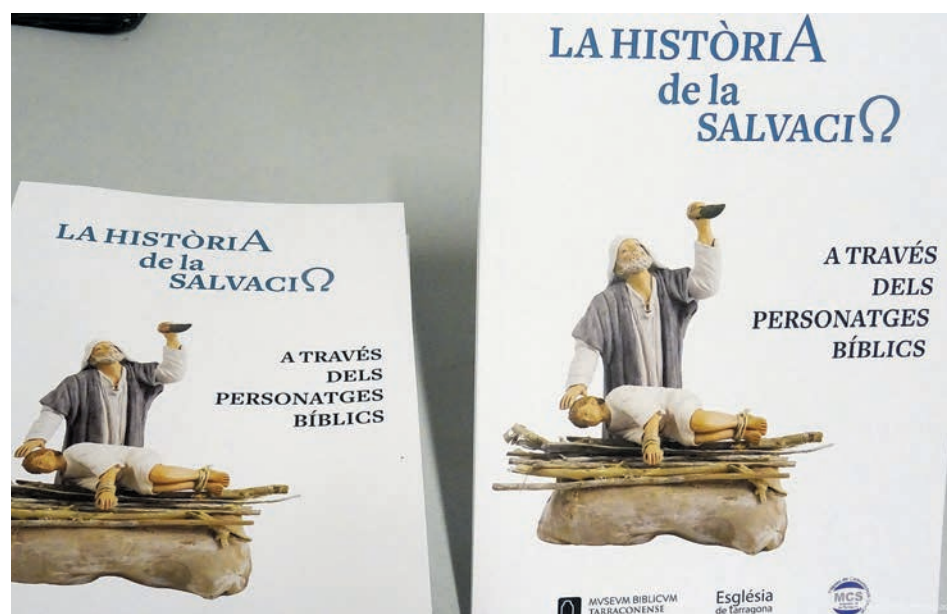
La Història de la Salvació a través dels personatges bíblics és un col·leccionable que s'ha publicat entre els números 293 (juliol de 2016) i 301 (novembre-desembre de 2017) de la revista diocesana *Església de Tarragona*, coeditat pel Museu Bíblic Tarraconense i el Departament de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat i realitzat per prestigiosos biblistes de l'Associació Bíblica de Catalunya.

Pretén ser un material didàctic d'utilitat per a tothom, especialment per a catequistes i professors. El director del Museu Bíblic, Andreu Muñoz, en l'acte de presentació de l'obra, que va tenir lloc el 7 de febrer, al mateix museu, va definir el col·leccionable com una publicació, també, adient per als no creients. «Pot ser una oportunitat d'apropar-se de manera di-

dàctica a la Sagrada Escripura.» Pel que fa als textos, Muñoz va definir els autors com un «elenc de biblistes de luxe, els principals de Catalunya». La publicació també s'ha editat en castellà i ha estat penjada a la xarxa, «conscients que ha suscitat interès, més enllà de casa nostra», va reblar Andreu Muñoz.

Per la seva part, Santi Grimau, cap del Departament de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat, va destacar «l'alt nivell d'aquest treball, distribuït a través de la revista, que amb trenta anys de recorregut esdevé vehicle de comunió eclesial».

La vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya, Esperança Amill, va remarcar que el col·leccionable «va néixer com un material de naturalesa didàctica per contribuir a transferir el coneixement de la Història Sagrada a través d'una selecció de personatges

Portada de l'edició completa. / MCS Arquebisbat de Tarragona

bíblics, que per a nosaltres són una mostra de la presència de Déu en la història humana».

D'entre els 40 personatges bíblics, Amill va desgranar la personalitat d'alguns d'ells i el protagonisme dins la Història Sagrada.

Per la seva part l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que va

presidir l'acte, va felicitar els artífexs de la publicació per la seva contribució «en la difusió d'aquests personatges cabdals de la Història Sagrada».

Durant l'acte es va oferir una visió dels diversos tallers pedagògics que ofereix el Museu Bíblic Tarraconense, per part de la seva responsable, Miriam Ramon.

P. Joan Sidera i Plana, missioner claretianà

Ignasi Ricart
Claretianà

El P. Joan Sidera i Plana, missioner claretianà, que va néixer a la Celler de Ter el 8 de març de 1918, ha mort en la pau de Crist a Barcelona el 4 de febrer de 2018, a punt de fer 100 anys.

Fou el tercer de tretze germans: tres d'ells li seguiren els passos i professaren com a claretians, i dues germanes professaren com a carmelites vedrunes.

Va ingressar de molt jove al Seminari claretianà de Cervera, que tenia la seva seu a l'antiga universitat. Alguns dels seus companys moriren màrtirs, la majoria a Barbastre i a Cervera, i han estat beatificats.

El conflicte bèl·lic el sorprèn a Solsona, on feia els estudis de Filosofia. L'any 1939 reprèn els estudis eclesiàstics a Zafra (Badajoz) i el 1942 és ordenat prevere.

Els primers anys de ministeri, es dedicà sobretot a la missió educativa, com a professor de matemàtiques, física i química al Seminari claretianà de Solsona.

Obtingué la llicència en Ciències Químiques a la Universitat de València, i durant 13 anys fou professor d'aquestes matèries al Col·legi claretianà de Barcelona.

L'any 1967 és destinat a Cervera, on va ser fundador i director del Col·legi Menor «Jaume Giron». L'any 1976 és destinat al Col·legi de Valls com a professor de ciències. El 1978 va a la comunitat de Montgat, des d'on fa classes al Seminari de la Conreria.

Un any més tard, el 1979, el ministeri del P. Joan fa un tomb radical i definitiu: és destinat a Vic com a responsable de l'Arxiu Pairal de la Congregació dels Claretians i del Museu del P. Claret. Simultàniament organització i sistematització de l'Arxiu que li havia estat confiat, amb la recerca històrica de fonts documentals per a altres arxius, episcopals, parroquials i notariais. Continuarà a Vic amb

La Congregació Claretiana li està summament agraïda per l'obra d'investigació i d'aclariment dels orígens que el pare Joan Sidera començà

aquesta tasca durant més de trenta-tres anys, fins que l'any 2013, i per causa de problemes de salut, especialment de mobilitat, passarà a formar part de la Comunitat Infermeria, de Barcelona. Però a Barcelona, i als seus 95 anys, continuarà encara treballant —sempre amb ordinador— en la documentació històrica del P. Claret com a missioner per tot Catalunya. I no abandonà el treball fins uns mesos abans de la seva mort, quan li faltava poc per arribar als cent anys.

No podem resumir aquí tota la tasca d'investigació, ingent i rigorosa, que realitzà: la Congregació Claretiana li està summament agraïda per l'obra d'investigació i d'aclariment dels orígens que el pare Joan Sidera començà, tant de la Congregació claretiana com també del seu fundador. Fa encara no un any i en homenatge al P. Joan Sidera, el Centre d'Espiritualitat Claretiana (CESC), de Vic, va publicar algunes de les seves recerques històriques: *Enamoraos de Cristo... y de Claret. Homenaje al P. Joan Sidera i Plana*.

Quan ara fa cinc anys, hagué de deixar Vic, i traslladar-se a la Infermeria, va escriure als seus germans una carta que el retrata palesament: «Voldria poder dir un bon consell per a tots. I és: estimeu-vos plenament tots de cor i ànima. Sapigueu que estimar —és tan bonic de ser estimat— vol dir tenir i fins ser amor. Creeu amor i el feu-lo córrer entre els altres. Fora mal humor, o ganes de dominar, cridar, arraconar els altres. Sempre disposats a entendre, a fer-se una explicació; a avançar-vos a saludar, agradar i servir. Sou cristians: que es vegi com us estimeu, que es vegi. Aquesta carta és una salutació i un adeu a tots i cadascun.

»Estimeu i estimeu-vos que sou cristians. Portem tots un mateix camí. Ens retrobarem! Pensem més en aquell lloc que és pàtria per a tots. Adeu a petits i grans. Us estimo. Joan Sidera, cmf (Barcelona 8 gener 2013)»

Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880

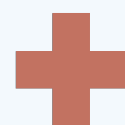
Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

La Passió de la Selva del Camp, reflexió per al segle XXI

L'obra està escrita pel poeta i científic David Jou

Joan Boronat
La Selva del Camp

En la ment de tothom hi ha la magnífica posada en escena de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist en diferents poblacions de Catalunya, admirada per generacions. Però avui ens referim a una Passió renovada i diferent que tindrà com a escenari el presbiteri de l'església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp, impulsada per la Reial Congregació de la Puríssima Sang i que compta amb la col·laboració directa de 250 persones.

De la representació de la Passió de la Selva del Camp només hi ha un precedent: la seva presentació l'any 2009, també a l'interior del temple, però amb un altre format escènic i adaptació dels espectadors, «amb un cost econòmic molt elevat que ens va fer replantejar aquesta segona posada en escena», explica Lluïsa Garriga, procuradora de l'esmentada confraria.

L'obra està escrita pel reconegut poeta i científic David Jou Mirabent; codirigida per Josep M. Puig Baiget i l'actor reusenc Carlos Bigorra. La força del text cerca implicar directament l'espectador, «per provocar-li una sacsejada interior que no el deixi indiferent», subratlla Lluïsa Garriga.

La profunda humanitat del text fa que qualsevol pugui sentir-s'hi interpellat. Els personatges són vius,

Escena de l'últim sopar amb Jesús i els apòstols.

complexos i defugen estereotips; s'interroguen entre ells, dubten, reflexionen, s'equivoquen, personatges que s'acusen mútuament o que es defensen. L'espectador no ha de limitar-se a tenir una actitud passiva, sinó que s'ha de trobar obligat a participar en els processos interiors d'aquests personatges, passant ell també a ser subjecte actiu, emocionalment i intel·lectualment, d'aquesta història.

La Passió de la Selva del Camp és la Passió del segle XXI, amb un text que incideix en situacions actuals, nou i directe, cru, incisiu, però alhora poètic i ple de sensibilitat i, sobretot, ple de reflexions, amb evolució en la

creença de cada personatge, camí de la Resurrecció de Crist.

La posada en escena és eminentment austera, senzilla, amb una mínima escenografia i atrezzo, amb vestuari d'avui per no treure-li veritat ni actualitat. Un escenari de dos nivells cobrirà el presbiteri en la seva totalitat, amb seqüències audiovisuals en pantalla de fons, estretament vinculades al poble i l'entorn, mentre que el públic ocuparà els bancs del temple. Té el valor afegit de la part musical que inclou cants propis de la Setmana Santa selvatana, amb interpretacions de la Schola Cantorum i la Banda de Música de la Selva del Camp, que se situaran,

en forma de cor, en una tarima ubicada al final de l'església. Lluïsa Garriga destaca l'important paper que hi fa el ric teixit associatiu de la localitat i el suport d'institucions i d'empreses al projecte, que vol consolidar-se, com ho va fer en el seu dia el Misteri de la Selva, que arriba cada mes d'agost.

Les representacions de la Passió seran els dissabtes 10 i 17 de març a les 21 h. Els diumenges 11 i 18 de març, a les 19 h. El preu de l'entrada és de 12 euros (esposen a la venda a les taquilles de l'església una hora abans de l'espectacle). Podeu reservar-les trucant al 682 753 573 o enviant un correu electrònic a passiolaselva@gmail.com.

La posada en escena és eminentment austera.

In memoriam

Valerià Simón, apassionat per l'Evangelí i pels joves

Ramon Rúbies
Germà marista

El germà Valerià Simón ens va deixar el diumenge 18 de febrer a Girona, la ciutat que el va veure néixer l'any 1960, i en la qual els darrers onze anys ha estat desenvolupant la seva missió educativa a l'escola dels maristes com a sotsdirector.

En Valerià, un religiós entusiasta, de profunda espiritualitat, apassionat per l'Evangelí i pels joves, ens deixa un testimoni de vida que ha marcat totes les persones que l'han conegut. Els qui hem tingut la sort de conèixer i compartir amb el Valerià hem pogut descobrir la seva vàlua com a persona i com a religiós marista. Va viure amb fermesa la seva vocació de germà enmig dels joves en totes les escoles maristes on va estar: Sants, Sabadell, Tarragona, Igualada i Girona. A més de bon educador, va ser un exemple de catequista i animador de la fe i dinamitzador de moltes activitats a l'escola: esport, dansa, música, moviments juvenils... Va ser una persona que sempre pensava bé dels altres i sempre va saber transmetre entusiasme i optimisme, fins i tot en els darrers mesos de la seva vida quan la malaltia l'anava debilitant.

Va dedicar gran part de la seva activitat, gai-

rebé vint anys, a la pastoral juvenil i vocacional de la província marista, alguns anys ho va combinar amb el secretariat general de la Unió de Religiosos i Religioses de Catalunya dinamitzant i impulsant moltes iniciatives per als religiosos i religioses de Catalunya.

Al capdavant de la pastoral marista a Catalunya destaca, especialment, la dedicació i preocupació per la pastoral vocacional amb els joves. Va saber transmetre als joves i als animadors aquesta sensibilitat per acompanyar, per estar a prop, per animar i estimar la persona i el seu camí de vida. També va ser l'impulsor i el creador del projecte marista d'ensenyament de la religió escolar amb la intenció que els infants i joves poguessin descobrir el sentit transcendent de la vida en les diferents tradicions religioses, poguessin fer una bona síntesi del missatge cristià i fossin capaços de fer un diàleg fe-cultura que els servís per orientar la seva vida.

Ens deixa el Valerià, germà marista, fidel deixeble de Champagnat, una persona profunda, un home de Déu en el nostre temps. Ens deixa el Vale, el nostre amic, el nostre germà. La teva petjada queda en el nostre cor. Tots els qui hem compartit amb ell som una mica Valerià. El teu somriure sempre estarà amb nosaltres. Gràcies, Vale!

Actualitats científiques

La sonda «Juno» ens ofereix una nova visió del planeta Júpiter

Suposo que recordareu de quin artefacte us parlo. Ja us en vaig fer esment, en aquesta pàgina d'actualitats científiques, en dues ocasions el dia 1 de gener de l'any passat i després el 17 de juny. Es tracta de la nau enviada a l'espai pels americans el dia 5 d'agost del 2011 i que, després de donar molts detalls del sistema solar es col·locà en òrbita de Júpiter el 4 d'agost del 2016. Des d'aleshores no ha fet altra cosa que prendre dades del gran planeta. Ho fa bo i descrivint una el·lipse al seu voltant bastant allargada en un període de 53 dies. I quan passa a prop de l'astre (arriba a acostar-se-li a una distància poc superior a un diàmetre terrestre) és quan en pot treure fotografies que donen detalls que ningú no havia vist mai, ni amb els millors telescopis i ni tan sols amb sondes anteriors enviades al planeta, i que han fet canviar en molts punts la visió que els astrònoms tenien del planeta.

La revista *Información y Ciencia* d'aquest mes de gener passat en dona una llarga informació: dedica nou pàgines a fotografies d'aquestes, tot explicant les principals novetats. La gran violència de l'atmosfera joviana,

«Juno» va prendre aquesta imatge de núvols acolorits i turbulents a l'hemisferi nord de Júpiter el 16 de desembre de 2017 (NASA / Gerald Eichstädt / Seán Doran).

molt superior a la que ja se suposava que tenia, és una de les que cal notar. Violència que és també als seus pols (impossible de veure'ls com són amb telescopis terrestres, per culpa de la poca inclinació del planeta). S'hi veuen un gran nombre de remolins caòtics que són produïts per vents que tenen una velocitat de centenars de km/h. I això passa tant al nord com al sud. Alguns d'aquests remolins arriben a una extensió de més de 1.000 km de diàmetre. També ha

arribat la foto d'una tempesta tropical de l'hemisferi septentrional que s'ha vist d'una violència inimaginable. Però, com sabeu, encara hi ha una pertorbació més enorme: la gran Taca Roja, coneguda des

de Galileu, d'un diàmetre de tres vegades el terrestre. Les fotografies de la *Juno* mostren que el vent hi va a uns 400 km/h. El gran interrogant és per què aquesta pertorbació ha durat segles i no presenti signes d'amainar.

I un detall que no podem ometre és que les tempestes de Júpiter també són amb llamps, o sigui, elèctriques. I en definitiva s'ha vist que el moviment tempestuós de l'atmosfera joviana és molt més gran que el que se suposava. Per tot el planeta apareixen remolins, amb nuclis de diversos colors: de vegades ben blancs i altres cops rogencs o grocs i també foscos. Sembla que no hi ha cap indret tranquil. Això també permet afirmar que Júpiter emet cap a l'espai unes 2,5 vegades més calor que la que rep del Sol. I vol dir també que s'està contraient, cosa que li fa emetre molta energia cap a la seva atmosfera.

I de la sonda *Juno*, què més se'n farà? El pla dels americans és que ara ja ha arribat al final. Sembla que d'aquí a pocs mesos la faran caure al planeta tot prenent les últimes fotos que encara podrà enviar-nos. Mort violenta després de més de set anys de feina feta. Que tot sigui per la ciència.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Gent de casa

Violant de Montcada

Violant de Montcada i de Vilaragut era filla de Pere Montcada i de Luna, senyor de Vilamarxant, al Camp del Túria, i de Joana de Vilaragut, un altre llinatge totpoderós de la noblesa catalana establerta al País Valencià, pertanyent a la mateixa família que la reina Elisenda de Montcada i de Pinós, que cent anys abans havia fundat el monestir de Pedralbes, al qual Violant va estar sempre vinculada i no precisament en uns temps gaire fàcils per al monestir.

Nascuda pels volts del 1440, probablement en terres valencianes, va ingressar de ben jove al monestir de Pedralbes, en uns moments en què aquesta fundació reial, ricament dotada, debatia la necessitat de retornar a l'austeritat davant del relaxament que s'havia apoderat de la vida conventual. A la mort de l'abadessa Violant de Centelles, tant Joan II, com el seu fill Ferran, el Catòlic, maldaren per posar-hi una abadessa del seu gust i obediència, però la comunitat escollí Violant de Montcada, qui en els darrers anys de la seva antecessora, ja havia actuat com a abadessa. Era l'any 1477.

A la mort de Joan Sense Fe, el seu fill Ferran II, va continuar les pressions

Claustre del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes.

per posar Pedralbes sota el seu control, i va denunciar davant del papa Sixt IV que l'abadessa trencava la clausura en sortir per atendre els nombrosos assumptes del monestir que havia de resoldre personalment. La denúncia, enverinada, ventilava fets anteriors al nomenament de Violant com a abadessa, la qual en assumir el càrrec ja havia posat en ordre i iniciat reformes en la vida conventual.

Sota el pontificat d'Innocenci VIII, Violant, farta de tantes pressions i travetes, va acabar renunciant a l'abadia el 1489. Va continuar en el càrrec fins a l'arribada de la substituta imposada, Teresa Enríquez, i no pas escollida per les monges del monestir. Teresa havia estat nomenada el 1490, però no va arribar fins al juny de 1495, des de Palència, acompanyada per un grup de monges d'allà.

Joan Pallarès-
Personat
Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Violant va marxar a Roma a apel·lar davant d'Alexandre VI, Papa de la família Borja, el seu dret a l'abadia. Va passar set anys a Roma, bona part vivint d'almoines, veient la seva reclamació a mans dels successius papes, Pius III i Juli II, mentre Teresa Enríquez no s'estava amb les mans plegades. I quan tot semblava indicar que guanyaria la partida, prevalgué el fet canònic que Violant era electa i Teresa imposada. Tot seguit, fou excomunicada per contumàcia, si bé després seria absolta, però va haver de renunciar i donar entrada a l'abadessa legítima, Violant de Montcada el 1506.

El rei Ferran el Catòlic no paí mai l'excomunicació i destitució de la seva protegida. Intentà tot el que pogué contra l'abadessa Violant, fins que va convèncer el papa Lleó X que nomenés com a abadessa la filla il·legítima del Catòlic, Maria d'Aragó, el 1510. Violant va resistir com a abadessa fins al 1514, quan abandonà el monestir de Pedralbes i anà a morir, sembla que poc després, en una casa del carrer Sant Anna, dins les muralles de Barcelona.

PERE CARRERAS i DAVID JOU

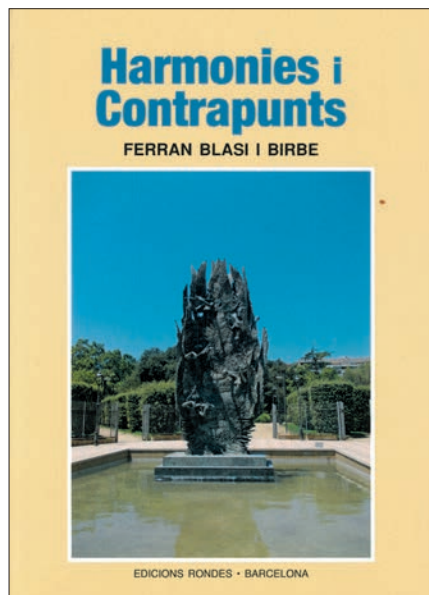
Creació
Pregàries, himnes, poemes
Viena Edicions, 2018, 238 pàg.

Aquest llibre —un diàleg entre un teòleg i un científic— presenta l'evolució del concepte de «creació» a través d'una sèrie de formulacions literàries especialment intenses i expressives al llarg de diversos moments històrics, des dels salms bíblics fins al món actual, que posen de manifest el dinamisme i la subtilesa d'aquest concepte.

FERRAN BLASI i BIRBE

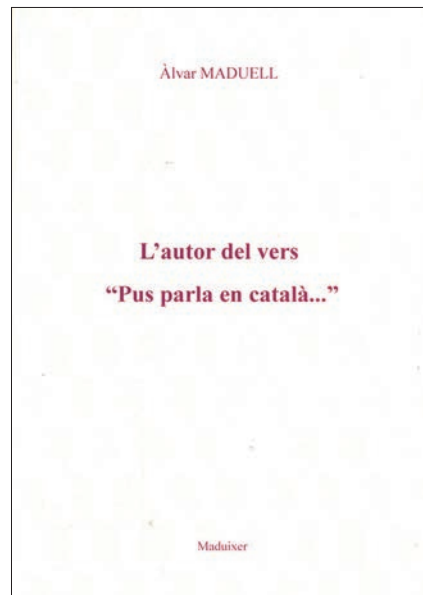
Harmonies i contrapunts
Edicions Rondes, 2017, 291 pàg.

Aquest llibre recull reflexions que han pres forma en el pensament, en la conversa o en el paper, al llarg d'un cert temps. També ha estat concebut i escrit en uns àmbits on també ressona la música de Johan Sebastian Bach, i així deuen estar plens de melodies i contrapunts. Un llibre escrit per a nosaltres, uns lectors necessitats d'optimisme, que comprenem que la convivència harmònica és factible.

ÀLVAR MADUELL

L'autor del vers
«Pus parla en català...»
Maduixer, 2018, 71 pàg.

Circulen algunes sentències de la saviesa popular que són frases fetes, sense pare ni mare coneguts, que s'han guanyat l'acceptació general i que són força repetides en tota mena de converses. L'objectiu d'aquesta obra és intentar identificar qui va ser l'autor d'aquells sonets anònims, i més concretament el del verset final del primer, i adjudicar-li nom, cognom, dates i alguns elements biogràfics disponibles.

JOSEP ALEGRE VILLARROYA

Colegio San Miguel
150 años
Misioneros del Sagrado Corazón-Edimurtra, 2018, 155 pàg.

Teniu a les mans un breu relat d'una llarga història, la del Col·legi Sant Miquel de Barcelona. Una història de 150 anys. Aquest col·legi és el segon més antic de la ciutat de Barcelona i el germà gran de tots els col·legis MSC al món. Aquestes pàgines són un modest homenatge i una resposta divulgativa, actualitzada i rigorosa d'aquest llegat que ens omple d'orgull reconèixer i donar a conèixer.

MICHAEL WOLFF

Fuego y furia
Península, 2018, 414 pàg.

Pocs llibres poden presumir d' haver posat en perill una carrera presidencial. I només un pot dir que ha aconseguit que un president dels Estats Units intentés aturar-ne la publicació. Aquest és el llibre que Trump no vol que llegiu.

L'autor és periodista i escriptor i ha rebut nombrosos premis. Cal dir, però, que no desaprofita cap rumor o tafaneria sempre que doni lloc a una bona història.

ENRIC GOMÀ

Control de plagues
92 paraules catalanes per fumigar
Pòrtic, 2018, 234 pàg.

Es diu que cada català té dins seu un home del temps, un entrenador del Barça i un lingüista.

Per què diem «cubell» en lloc de «galleda», per què «boda» per «casament», per què «laborable» per «feiner»? I així moltes altres, fins a arribar a noranta-dos casos. L'Enric Gomà ens proposa «fumigar» calcs del castellà o de l'anglès, hipercorrecions, deformacions o directament disbarats.

CAROLINE HWANG

Delicias al wok
Lunwerg, 2018, 191 pàg.

El wok és un utensili molt eficaç i polivalent: no només serveix per saltejar ingredients, sinó que també es pot fer servir per cuinar al vapor, fregir, brasejar... Aquest llibre ofereix més de 70 receptes de l'extraordinària gastronomia del sud-est asiàtic, des d'un sopar ràpid fins a un dinar de diumenge a foc lent. Hi trobareu propostes fàcils de fer que faran les delícies de tothom i molts trucs i consells.

SARAH VAUGHAN

Anatomía de un escándalo
Roca Editorial, 2018, 381 pàg.

El marit de la Sophie, en James, és un pare amorós i una figura pública carismàtica i exitosa. I, amb tot, se l'acusa d'un crim terrible. La Sophie està convençuda de la seva innocència i està desesperada per protegir la seva família de les mentides que amenacen de separar-la. La Kate és l'advocada que porta l'acusació al judici: una professional experimentada convençuda que és culpable.

Crítica literària

Records d'un gran professor

Parlo de fa quaranta anys. Eren els anys 1976-1977, i fou durant el curs de pre-universitari, o COU, a les aules de l'Institut manresà Lluís de Peguera en el darrer curs del pla de Batxillerat de 1957, quan vaig tenir el goig de poder seguir les classes de llengua i literatura impartides pel Dr. Ignasi Bajona. Foren unes classes d'un altíssim nivell, veritablement pre-universitari, que sempre he recordat amb un enorme agraïment.

Després de quaranta anys, en llegir ara les memòries del meu antic professor m'adono del seu secret pedagògic: el Dr. Bajona volgué compartir amb els seus alumnes un estil molt innovador, i altament suggeridor, que ell havia après a les aules universitàries amb els qui foren els seus mentors. El Dr. Bajona optà per seguir amb el mètode expositiu del famós catedràtic Martí de Riquer, de qui n'assimilà la seva capacitat de comunicació i el seu peculiar mètode pedagògic: «D'una manera més o menys conscient, vaig mantenir com a punt de referència la seva singular i engrescadora manera d'exposar els temes a classe, que augmentaven la nostra atenció» (p. 108), tal com ens ho revela el text d'aquestes memòries

IGNASI BAJONA

Records i vivències

Manresa, Bages Digital, 2018, 342 pàg.

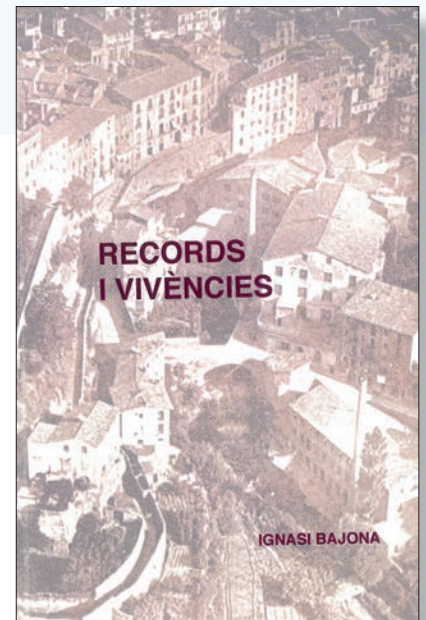
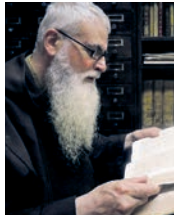
escrites pel qui també fou director de l'Institut Lluís de Peguera durant els anys 1977-1981 i, alhora, l'animador de nombroses activitats culturals a Manresa, la seva ciutat natal (el dia 16 de setembre del 1927), com a redactor i director de la revista *Bages* (anys 1953-1963) i des de l'Obra Cultural de la Caixa d'Estalvis de Manresa coordinant els prestigiosos premis «Oms i de Prat» i, també, amb activitats desenvolupades més enllà de la capital del Bages com a promotor i coordinador dels Cursos de Cultura Romànica a Puigcerdà.

Aquestes memòries ens ofereixen una visió molt detallada de l'activitat cultural a la Catalunya de la postguerra i, sobretot, ens apropa a la intra-història de la vida universitària a Barcelona, Saragossa i Madrid viscuda en aquells anys tan difícils. En aquesta darrera capital, a Madrid, l'any 1956 el professor Ignasi Bajona hi defensà la seva

tesi doctoral: *Pedro de Padilla, poeta del segle XVI*, religiós carmelita i un dels escriptors del Segle d'Or menys conegut i estudiat.

Són moltes les personalitats que formen part de l'entrellat de la vida i vivències del Dr. Bajona i que, a poc a poc, van desfilar per les pàgines dels seus molt interessants *Records i vivències*: els lingüistes i professors universitaris (com ara José Manuel Bleca, José María Castro, Jordi Rubió i Balaguer, Josep Alsina Clota, Antoni Comas, Valentí Masachs, Joan Vilà Valentí, Manuel Riu i Riu, Jacint Rosal o el ja esmentat Martí de Riquer); els polítics i mecenes culturals (com Ramon Roqueta, Ramon Soldevila, Simeó Selga o Albert Manent); els eclesiàstics (com Antoni Griera, Ignasi Domènech, Josep M. Gasol, Antoni Borràs), entre molts altres. Per a mi és tot un goig poder recomanar des de *Catalunya*

Fra Valentí Serra de Manresa
Caputxí

Cristiana la lectura dels «records i vivències personals» del Dr. Bajona que ajuden a «saber quelcom més de qui va ésser per un temps o uns anys, el vostre professor de llengua i literatura, i quines han estat les seves peripècies» (p. 5). *Ad multos annos!*

Crítica teatral

Si s'enfonsen els ideals... sempre queda la sopa

«SOPA DE POLLASTRE AMB ORDI», d'Arnold Wesker

INTÈPRETS:

Míriam Alamany, Màrcia Cisteró, Ricard Farré, Pol López, Maria Rodríguez, Josep Sobrevals i Lluís Villanueva

DIRECCIÓ: Ferran Utzet
La Perla 29, Biblioteca de Catalunya, Barcelona.
Fins al 8 d'abril

L'ordi és un dels cereals bàsics de la humanitat des de l'antiguitat. I també del bestiar. Per això, potser, es considera un cereal de classe humil, com aquells productes de la terra que creixen en la sequera i que en temps migrats salven de la fam. A cal Khan, una família jueva refugiada i establerta a Londres, defensors de la classe obrera dels anys trenta, les racions diàries de sopa de pollastre amb ordi van salvar la vida de la filla Ada.

Això l'hi recorda sempre la seva mare i el fill petit té també la memòria de la flaire dels plats calents. A cal Khan, activistes fins a la medul·la, idealistes de cor i seguidors de les reivindicacions populars comunistes, s'han proposat lluitar contra el feixisme creixent dels anys trenta fent pinya a les manifestacions antifeixistes com la del barri

© Ethika Global Entertainment

Pla general de l'espai escènic de l'obra «Sopa de pollastre amb ordi», de La Perla 29

obrer londinenc de l'East End del 1936, on viuen nombrosos jueus. Però la fe en els ideals de la família Khan s'estavella quan la policia metropolitana que els hauria de protegir està més al costat dels feixistes i és als contramanifestants a qui fa enrere a cops, amb nombrosos ferits i també detencions.

El dramaturg Arnold Wesker (Londres, 1932 - Brighton, 2016) escriu aquesta obra el 1956, en un moment que calia molta valentia per denunciar l'altre vessant del feixisme, el de l'època estalinista, després de la Revolució Hongaresa del 1956, que va durar quinze dies, i de la massacre

que l'Exèrcit Roig va infligir sobre la població d'Hongria que s'havia volgut desfer de l'opressió soviètica.

Aquests dos fets, la lluita antifeixista a Londres, la Revolució Hongaresa i, entremig, l'allistament dels voluntaris d'esquerres a les Brigades Internacionals per participar en la guerra civil espanyola, formen un triangle històric que té un caràcter polític i social i que acaba sent profundament universal, intemporal, i que propina una burxada de reflexió que inevitablement —amb totes les distàncies que calgui— els espectadors actuals no poden evitar de relacionar amb els fets

més recents viscuts a Catalunya des de l'1-0. L'obra compta amb un repartiment que endolceix la duresa de fons. L'actriu Màrcia Cisteró (la mare) hi destaca pel reflex del caràcter central de la família, en una interpretació tan serena com carregada de força, guardiana de l'energia i també de l'essència dels orígens dels Khan. L'actriu Maria Rodríguez (la filla), enforteix aquí la seva capacitat actoral retratant el seu personatge a vegades simplement amb el gest o explicant-lo subtilment amb una mirada. L'actor Pol López (el fill) fa un esplèndid salt en el temps del seu personatge des de la infància a la maduresa, al llarg de vint-i-cinc anys, des de la felicitat innocent al desig de menjar-se el món amb la intenció de convertir-se en un escriptor socialista. A l'actor Lluís Villanueva (el pare), li toca fer el salt des de l'eufòria de la lluita antifeixista a la impossibilitat per un ictus, una decadència física que és també la metàfora de la decadència del sistema polític ensorrat.

Sopa de pollastre amb ordi és un dels espectacles de l'any. D'aquells que es mereixen una llarga temporada. Perquè més que una sopa d'origen humil, el que els espectadors hi trobaran és un muntatge com si fos un brou de galets, condimentat amb gallina de pota negra, verdures, carn picada, vedella, ous i cigrons cuits. Qui s'hi pot resistir, davant d'un plat així?

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Inma Álvarez, responsable de l'edició en castellà del portal Aleteia

«Les iniciatives catòliques estan molt presents al continent digital»

Macià Grau

Aleteia (Aleteia.org) és un portal d'informació *on-line* que ofereix una visió cristiana del món en set idiomes. La seva activitat va sorgir d'una iniciativa llançada per laics catòlics juntament amb el Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials.

Cada edició en els set idiomes té el seu propi equip editorial, format per periodistes, editors i experts en xarxes socials. L'Inma Álvarez és la responsable de l'equip espanyol, i coordina més de 30 col·laboradors de països de parla hispana, entre corresponents i experts. La seva gran tasca es va veure recompensada l'any 2017, quan el portal va guanyar el premi *Bravo de Noves Tecnologies*.

Aletheia vol dir «veritat» en grec. Buscar la veritat és l'objectiu del portal?

És interessant explorar el significat del nom: *aletheia* en grec és veritat, però en el sentit de buscar, de "treure els vels", d'intentar entendre. Està relacionat, per tant, amb la sinceritat dels fets i amb la realitat. La nostra marca també suposa una declaració d'intencions: l'actitud de buscar la veritat i el bé inherent a totes les coses, la «bondat primordial» de l'ésser. Sant Pau ho resumia en el seu famós «examineu-ho tot i quedeu-vos amb el que és bo».

Portat a la pràctica, suposa buscar allò que és bo i veritable en el món actual, a tres àrees: l'actualitat, l'estil de vida i l'espiritualitat, com a base per dialogar i oferir valors. La nostra societat necessita esperança, i sentim que com a cristians i ciutadans compromesos, tenim un servei i una responsabilitat.

S'està complint l'objectiu?

Encara queda molta feina per fer. En cert sentit, Aleteia ja s'ha posicionat dins el món catòlic, però el nostre objectiu és anar més enllà, cap a aquesta «Església en sortida» de la qual parla el papa Francesc.

Inma Álvarez, al mig de la segona fila, juntament amb l'equip espanyol d'Aleteia a la reunió anual del 2017

Tanmateix, tenim moltes històries personals, de treballadors, col·laboradors i lectors d'Aleteia que ens omplen d'esperança i ens animen a continuar endavant. Així ho hem constatat en converses i missatges que ens arriben per correu i a través de les xarxes socials.

Per què es fa un èmfasi especial en el col·lectiu femení?

Això al principi va ser una sorpresa per a nosaltres, i molt positiva. Hem comprovat que el perfil del nostre lector és majoritàriament femení i de 35 anys aproximadament. No té un perfil que acostumi a consumir informació catòlica. En aquest i altres aspectes, realment aconseguim aportar novetat. Generalment la dona té una sensibilitat especial per la bellesa i l'espiritualitat i això obre camins.

Amb col·laboradors d'arreu del món, és fàcil l'organització?

El nostre gran repte és fer una edició espanyola global. Això suposa sobre tot un canvi de mentalitat: no podem escriure pensant en un espanyol o un mexicà, sinó que hem de treballar per trobar les claus humanes i l'interès comú que ens uneixen. Pel que fa a l'equip, tenim col·laboradors molt motivats i molt professionals que fan possible aquest desafiament.

Per a la nostra feina diària les noves tecnologies són bàsiques: cada dia comencem amb una reunió telemàtica on definim i debatem el que publicarem. A més, durant la jornada estem en contacte permanent a través de xats, de correu electrònic i del telèfon. Només ens reunim presencialment una vegada l'any, i és un esdeveniment

molt esperat.

Quin creu que és l'estat actual de la presència de l'Església a les noves tecnologies?

Les iniciatives catòliques estan molt presents al continent digital: hi ha milers d'iniciatives, i molt variades. També és veritat que de vegades la presència de l'Església a les noves tecnologies és una mica precària o senzilla, però els últims anys s'ha fet una gran feina d'actualització que mereix ser reconeguda. El repte ja no és estar presents —que ho estem— sinó com estar presents, i què fem amb aquesta presència. Què comuniquem? A qui ens dirigim? Quin to utilitzem? Estem fent un servei als altres? Estem transmetent l'Evangeli, o una altra cosa? És aquí on hauríem de ser més crítics i aplicar plans de millora.

Rauxa

Els màrtirs, l'amor i el perdó

Eduard Brufau

Si Jesucrist mor a la creu, l'Església és necessàriament martirial. El martiri no és, doncs, cap aspecte accidental a la fe cristiana: moren màrtirs els apòstols i milers de cristians dels primers segles, inclosos bisbes de Roma i alguns Pares de l'Església. I tristament, avui hi ha cristians que continuen morint màrtirs, especialment a Síria i l'Iraq.

El màrtir no és només aquell que mor per la fe, sinó sobretot aquell que mor perdonant i estimant de tot cor els seus torturadors i assassins. Aquest miracle contra natura, capaç de capgirar els nostres instints més profunds, no és possible per cap sobreesforç personal, sinó només pel mateix

amor de Crist, que a la creu mor perdonant i estimant. Avui molts cristians del Pròxim Orient continuen donant testimoni d'aquest amor paradoxal. Tanmateix, la gràcia de l'amor i el perdó no és automàtica; ja durant els primers segles la por de ser torturats i executats va fer que nombrosos cristians abjuresin de la fe, però l'Església sempre els va readmetre, precisament a causa de l'amor i el perdó de Crist a la creu. Per al cristià occidental contemporani el martiri és una qüestió tan sols històrica, o en tot cas associada a països que li són estranys. Però si el martiri forma part d'un món imaginat, són reals el nostre amor i el nostre perdó?